

Seikkailu - Kirjoja No. 7.

Lumiuuoren Rotka.

Kustantanut Alfred Lagerbom, Haminassa.

LUMIYUUREN KOTKA.

KERTOMUS

TRAPPIEN ELÄMÄSTÄ.

KIRJOITTANUT

PAUL GRUNDMANN.

SUOMENNOS.

HAMINASSA,
ALFRED LAGERBOM'IN KUSTANNUKSELLA.

H A M I N A, 1905
KIRJAPAINO. JA SANOMALEHTI-O.-Y. KIRJAPAINO

ENSIMÄINEN LUKU.

Eräänä kesäpäivänä 1846 asetti kolme linnustajaa eli trappia — kuten heidän varustuksistaan ja puvuistaan voi päätätä — telttansa Coloradon syrjäjoen Rio de Puercon rannalle.

Metsästäjät olivat asettuneet rantakaistaleella olevalle pienelle kummulle, joka joen puolelta oli paljas, mutta kaikilta muilta tahoilta tiheiden pensaskasvien ympäröimä, tehdäkseen tähän tulen ja valmistaakseen itselleen päivällisaterian. Tammeista vuollulla paistinvaraalla paahtoi yksi heistä murakan näköistä reidenkappaletta, jota hän alin omaa käänteli, sillä aikaa kuin toiset metsästäjät hyvillä mielin katselivat tulen liekkiä.

Vanhin näistä kolmesta metsästäjästä, jota toverit kutsuivat Tomiksi, oli todellinen jättiläinen. Hänen kasvonsa olivat tuulesta ja ahavasta käyneet karkeiksi, ja ne näyttivät viekkailta ja päättäviltä, mutta samalla näkyi niissä ilmeistä hyväntahtoisuutta osoittava piirre.

Hänellä oli samallinen puku kuin tovereillaankin, karkea punajuovainen villapaita ja korkea tunturiketun nahasta tehty hattu. Pitkät saappaat ulottuivat yläpuolelle polvia, ja raskas pyssy sekä nuorakimppu, jota trapit tarvitsivat turkiseläimiä pyydystäessään, olivat hänen vieressään maassa.

Tom jutteli vieressään loikoilevan toverinsa kanssa, joka oli noin 20-vuotias nuorukainen, nimeltä Francois. Francoisin isä, joka myöskin oli ollut innokas metsänkävijä ja Tomin monivuotinen metsästystoveri, oli jo useampia vuosia sitten kuollut otellessaan karhun kanssa. Francois oli kasvanut uudisasunnoilla, jossa hänen joku aika sitten kuolleella äidillään oli pieni farmi, jota hän poikansa avulla viljeli. Mutta pojan suonissa virtasi liian paljon metsästäjän verta antautuakseen rauhallisiin toimiin; hänkin tahtoi tulla metsästäjäksi ja oli nyt ensimmäisellä metsästysretkellään Tomin seurassa, joka häntä rakasti kuten omaa poikaansa.

„Pedro“, sanoi vanha metsästäjä paistinvarrasta kääntelevälle toverilleen, „näistä seuduista minä en pidä; me olemme apachien*) metsästysalueella, ja minua ihmetyttäisi suuresti, elleimme pian näe punanahkoja, vaikkakin minusta olisi paljoo parempi, ett'emme milloinkaan kohtaisi noita roikaleita“.

„Olisi kenties parasta, että etsisimme itsellemme piilopaikan“, tuumiskeli Pedro. „Minä olen

*) Saaliinhimoinen intiaaniheimo.

joku vuosi sitten kerran metsästellyt näillä tienoin ja, jos oikein muistan, on kahden englannin peninkulman päässä tästä pieni saari, joka on ikäänkuin luotu sellaiseksi piilopaikaksi“.

Aterian jälkeen lähtivät metsästäjät heti liikkeelle ja kulkivat pitkin joen rantaa. Seutu ylt' ympäriinsä oli aivan-raivaamatonta, ja luonto villiä. Luonnontilassa oleva aronasukas, tuo viekas intiaani, sai melkein häiritsemättä toimittaa askareitaan, seuraten nuolineen ja jousineen metsäriistan jälkiä kaukaisimpiin seutuihin.

Ainoastaan ani harvat valkeat miehet uskalsivat siihen aikaan lähteä Kalliovuorten länsipuolella oleville aroille; sinne lähtivät vain semmoiset miehet, jotka olivat tottuneet kaikkiin ilmanvaihteluihin ja viettivät vapaata, riippumatonta elämää. Asettaen ansojaan kaikkialle, missä vain oli hiukankin toivoa saada majavia ja saukkoja, kokosivat he usein suuret joukot niiden nahkoja, jotka he sitten Santa-Fé'essä, S:t Antonio de Bexarissa tai muissa lännenpuolella olevissa kauppa- paikoissa vaihtoivat ruutiin, lyijyyn, vaatetavaroihin tai muihin esineisiin. Raha oli heille täydelleen tuntematon ja turhanpäiväinen välikappale. Tarkka silmä, säikkymäton sydän, vakava käsi, hyvä pyssy sekä yltä kyllin luoteja, täysinäinen ruutisarvi, terävä veitsi, villa- tai hirvennahkaiset vaatteet, jotka he hätätilassa itse valmistsivat, olivat ne rikkaudet, joilla varustettuina he rohkeina lähtivät erämaihin pelkäämättä vaaroja, jotka kaikkialla heitä uhkasivat.

Kulettuaan puolen tuntia seisahdettiin Pedro ja osoitti pientä metsäistä saarta, joka oli siltä paikoin noin 200 jalan levyisen joen keskellä.

Pian oli valmistettu lautta kolmesta rannalle ajautuneesta vesiajopuusta, ja sittenkuin metsästäjät olivat peittäneet rantaan tekemänsä jäljet, astuivat he yksinkertaiseen alukseensa ja sousivat saarelle.

Kello oli noin 4 iltapäivällä. Kaikki äänet olivat vaienneet tähän aikaan päivästä, ja ainostaan Rio de Puerco joen aallot lauloivat yksitoikkoista lauluaan. Vedepinnalle kohosi jo siellä täällä pieniä, kevyitä sumupilviä, jotka illan lähelessä kokoontuivat sakeaksi sumuvaipaksi, johon joki yön aikana aina kääriytyi.

Rio de Puercon molemmilla rannoilla kasvoi pajuja ja haapoja, joiden juuret ulottuivat kirkaaseen, loiskivaan veteen saakka. Puiden välit olivat täynnä pajunvesoja ja ruokoja, niin että ranta katsojasta näytti yhtäjaksoiselta, viheriältä maakaistaleelta. Yhdessä ainoassa paikassa vastapäätä saarta oli tässä melkein läpipääsemättömässä rantapensaikossa jokseenkin leveä aukeama. Tie oli syntynyt siten, että puhvelit ja villit hevoset olivat raivanneet sen päästäkseen joelle. Tästä pienestä aukeamasta oli vapaa näkö-ala aroille, joka leveni kauas etäisyyteen.

Saari oli yksi niistä kummallisista muodostuksista, jotka eivät ole ollenkaan harvinaisia Amerikan joissa, ja niiden muodostuminen on niin omi-
tuista, että me hiukan kerromme siitä.

Amerikan suuret joet, jotka usein juoksevat 400 peninkulmaa läpi aarniometsien, tempaavat mukaansa yläveden aikana, jolloin ne tulvivat yli äyräittänsä huuhtoen maata peninkulma määrin, kaatuneita puita; nämä takertuvat toisiinsa juurista ja oksista pinoutuen päälletysten mahtaviksi röykkiöiksi. Hyvin usein pysähtyy sellainen uiskenteleva puunrunko liejuiseen joen pohjaan, johon se yhä enemmän ja enemmän juurtuu kiinni muodostaen siten tukikohdan, jonka ympäri toiset uiskentelevat puunrungot tarttuvat kiinni. Näiden juuret ja kuivat oksat sotkeutuvat toisiinsa ja veden tuoma muta, joka kerääntyy niiden ympäri, liittää vähitellen puunrungot jonkunlaiseksi lautaksi. Kuiva ruoho, joka huuhtoutuu veden mukana rannoilta, kokoontuu myöskin tälle lautalle ja täyttää vähitellen siihen jääneet aukot. Vihdoin peittää tuulen aroilta tuoma toimu tämän kummallisen muodostuman maa-kerroksella.

Nämä puunrungot lienevät maanneet siinä monta, monta vuotta, ruohoja ja pajupensaita on kasvanut ylt'ympäriinsä ja ovat aikojen kuluessa muodostaneet tuon lujasti kiinnitetyn lautan todelliseksi saareksi, joka kuitenkin joka askeleella vapisee ja hyllyy. Kysymyksessä oleva saari oli kymmenen askelta pitkä ja noin kuuden tai seitsemän askeleen levyinen. Korkeakasvuisen ruohikon taakse voi mies maaten täydelleen kätkeytyä; myöskin polvilla ollen ei häntä voitu rannalta huomata. —

Aurinko oli jo laskeutunut kauas länteen, ja joen rannalla olevien puiden ympärilleen luomat varjot kävivät yhä pitemmiksi. Saarella vallitseva mieluisa vilpoisuus sai Francoisin laskeutumaan maahan pitkäkseen, uinahtaakseen hiukan päivän vaivojen jälkeen. Tom, joka istui saarelle ajautuneella puunrungolla, silmäili aika ajoin rantoja nähdäkseen, olisiko jotakin epäiltävää siellä tulossa; hänen vieressään istui Pedro huuhdellen vedessä paljaita jalkojaan.

„On todellakin jumalallista nautintoa, Tom, saada tällä tavoin loiskutella vedessä“, keskeytti Pedro hetkisen kestäneen vaiti-olon, „vaikka minä kumminkin mieluummin olisin tahtonut, että tänään olisimme ennättäneet siihen paikkaan, jossa joki haaraantuu ja jossa kanootti on kätkössä, sillä kaikissa tapauksissa on mieluisempaa kulkea vesitse kuin maitse“.

„Se on kyllä totta“, vastasi toinen, „mutta nuorukaiselle (hän tarkoitti Francoisia) olisi se ollut liikaa, sillä hän ei ole tottunut niin rasittavaan kulkuun. Sataviisikymmentä peninkulmaa viidesä päivässä ei ole mikään pieni asia kelle tahansa. Mutta minä toivon, että hän vuodessa on tottunut kulkemaan yhtä pitkät matkat kuin me itse“.

Pedro ei voinut olla nauramatta toverilleen, mutta tämä ei huomannut sitä. Kiikutellen yhä jalkojaan edes takaisin raittiissa vedessä, jatkoi hän: „Minä ihmettelen kuitenkin, voiko elämä, joka on täynnä vaaroja ja kieltämyksiä, pitemmän aikaa miellyttää turvattiasi?“

„Minä otan tehtäväkseni saattaa hänet pitämään metsä- ja aroelämää parempana kuin ummehtunutta kamarielämää,“ sanoi vanha metsästäjä nauraen. „Pitäisikö Francoisista tulla tupaporsas? Tai etkö sinä, Pedro, ole samaa mieltä kuin minä? Eikö ihminen ole luotu hankkimaan itselleen kestävyyttä ja voimaa taistelussa vaaroja vastaan, ja eikö elämää metsissä ole pidettävä parempana kuin kaupunkien tarjoamia hauskuuksia?“

„Aivan varmaan“, vastasi Pedro kuivasti, ja senpätähden juuri ovatkin kaupungit niin tyhjät asukkaista ja metsät sekä arot niin täynnä niitä!“

„Älä tee pilkkaa, minä puhun vakavista asioista“, vastasi Tom. „Francois on isänsä kaltainen, joka minun kanssani on kestänyt monta taistelua komancheja, apacheja, kiovaereita ja muita villiä heimoja vastaan ja minä otaksun, ett'ei omena putoa kauaksi puusta. Ajattele itseäsi, Pedro, tahtoisitko sinä, huolimatta meitä väijyvistä vaaroista, vaihtaa tämän virkistyshetken siihen uneliaasen lepoon, josta on tilaisuus nauttia uudisasunnossa vaivaloisen työpäivän jälkeen? Minä uskon, että nuorukainen tulee ajattelemaan samalla lailla“.

Metsästäjien keskustelu häiriytyi yht'äkkiä ja heidän huomionsa kääntyi kummalliseen näkyyn.

„Katso“, sanoi kanadalainen, kääntyen toverinsa puoleen, „nuo tomupilvet, jotka nousevat tuolla kaukana, johtuvat villihevesten laumasta, jotka kii-

tävät tänne sammuttaakseen janoaan, ennenkuin ne ennen yön tuloa koettavat uudelleen palata kaukaisille laidunmailleen. Tuolla ne lähenevät — muodoltaan niin muhkeina ja komeina, jommoisiksi Jumala on luonut nuo vapaudessa elävät eläimet — silmät säihkyen tulta, sieraimet avoinna ja harjat liehuvina. Minua haluttaa toden teolla herättää Francois, niin että hänkin saa ihmetellä tätä näytelmää“.

„Anna hänen maata, Tom; unessa saa hän kenties nähdä viehättävämpiä näkyjä kuin villihevoslauman“.

Vanha metsästäjä huohti.

„Ja kumminkin on tämä mahtava jopa suuremoinen näytelmä. Oi, kuinka iloisina juoksentelevat eläimet tuntiessaan itsensä vapaiksi“, lisäsi hän.

„Niin, hetkeksi, kunnes intiaanit alkavat niitä ahdistella. Silloin muuttuu kyllä kuva, silloinkin ne tosin juoksevat, mutta — pelosta“.

„Nopeaan kuten pilvi, jota tuuli ajaa, ovat ne taas kadonneet“, jatkoi Tom, samalla kuin hän katseineen seurasi ylös kohoavia pölypilviä. — „Mutta katsos, näytelmä vaihtuu: hirvi on saapunut paikalle, jonka hevoset ovat jättäneet. Näetkö sinä sen suuret loistavat silmät tuolla puiden välissä? Se vainunnee jotakin — katsoppas vain, kuinka se kuuntelee! Ahaa, tuolla tuleekin se jo esille sammuttaakseen janoaan. Tarkastele vain, kuinka sievästi se kielellään härppii vettä! Nyt kohottaa se päätään; se on kuullut jonkun

äänen. Katso, eivätkö sen suusta tippuvat vesipisarat ole valuvan kullan kaltaisia? — Mutta nyt minä herätän nuorukaisen.“

„Anna hänen maata, sanon minä sinulle.“

„Eikö tämä hirvi ole vapauden ja riippumattomuuden vertauskuva?“

„Kyllä siihen hetkeen saakka, jolloin sudet repivät sen kappaleiksi. Hirvi- tai metsäkaurisaitauksessa olisi sillä todellakin toivoa elää pitkältäkin. — Joka asialla on kaksi puolta, rakas Tom“.

Vanha metsästäjä ei vastannut tähän mitään, vaan käänsi vain silloin tällöin katseensa makavaan turvattiinsa. Pedro hypähti ylös ja veti taas saappaat jalkaansa.

„Mitä minä sanoin sinulle?“ lausui hän kuunneltuaan hetkisen. „Kuulitko sinä ulvontaa tuolta kaukaa? Sudet varmaankin ovat saalista tavottamassa tuolla aroilla. Hirvi parka! Kuten nyt pian käy sen, siten eikä toisin käy jokaisen metsästäjän, joka samoilee metsiä ja aroja“.

„Mutta nyt ainakin minä herätän Francoisin“ sanoi Tom ja aivan hiljalleen pudisteli nuorta metsästäjää, joka yhdellä hyppäyksellä oli heti jalkeilla.

Sudet olivat jo alkaneet saaliin ajonsa.

Hirvi — haarukkaiset sarvet pitkin selkää, kaula kenossa, pää taaksepäin taivutettuna voidakseen avonaisten sierainten kautta helpommin vetää keuhkoihinsa tarpeellista ilmaa — lensi nuolena yli aavikon. Sen takana juoksi parvi näl-

käisiä susia, jotka ajoivat tuota jaloa eläintä uskomattomalla nopeudella.

Hirvi oli pitkän matkan niistä edellä, mutta hiekkakummuilla, kauempana pohjoisessa, voi metsästäjän tarkka silmä huomata toisia susia aivan kuin vahdissa, pakottaakseen hirven kääntymään takaisin niiden tovereja kohti.

Hirvi ei näyttänyt huomaavan niitä tai välittävän niistä, sillä se juoksi edelleen samaan suuntaan.

Jonkun matkan päässä vahdissa olevista susista, jotka tukkivat siltä tien, pysähtyi se huoah- taakseen.

Se oli nyt vihollistensa ympäröimänä, jotka vetäytyivät yhä lähemmäksi. Yhtäkkiä kääntyi se ympäri ja hyökkäsi ahdistavia vihollisia vastaan ehtiäkseen niiden ohi joelle. Mutta se ei pääs- sytkään kulkemaan ulvovien ahdistajiensa ylitse, vaan kaatui niiden keskelle. Kaksi niistä tallasi se jalkoihinsa, ja ne jäivät makaamaan maahan. Pari kolme, jotka olivat tarttuneet sen haaraisiin, sarviin, paiskasi se kauemman tieltään. Eläin vapau- tui tämän kautta niistä hetkeksi ja pakeni koh- ti virtaa kupeet verisinä ja kieli riippuen laaha- ten mukanaan yhtä ahdistajistaan, joka hampai- neen oli tarttunut siihen kiinni eikä tahtonut pääs- tää saalistaan.

„Niin komeata, niin erinomaista!“ huudahti Francois metsästyksinnoissaan ja taputti käsiään.

„Komeata — eikö totta!“ huudahti myöskin Tom hurmaantuneena ja onnellisena nähdessään

Francoisin niin iloisena. „Odota, poikaseni, sinä saat kyllä vielä nähdä toisellaisia näytelmiä. Se, mitä täällä näet, on mitätöntä, mutta tuleppa ker- ran pohjoiseen, Canadian suurille järville ja joille!“

„Katso!“ huusi nuori metsästäjä tovereilleen, „eläin on nyt vapautunut vihollisesta, ja sen on onnistunut päästä joelle“.

Vesi kohisi ja loiski, kun hirvi voimakkaasti heittäytyi jokeen; sen jälkeen sukelsi hirven pää ja sarvet esille aalloista ja samalla myöskin sen ahdistajien päät, jotka nälkiintyneinä ja saaliin- himoisina eivät tahtoneet päästää hirveä. Noin kymmenkunta petoa jatkoi takaa-ajoa, muut juok- sivat ulvoen edes takaisin rannalla.

Hirvi ui juuri aivan lähelle sitä pientä saarta, jossa kolme ystäväämme olivat löytäneet itselleen piilopaikan, kun rannalle jääneet sudet lopettivat ulvontansa ja juoksivat kiireesti tiehensä.

„Ahaa, mitä se oli?“ huusi Pedro ihmeissään, „mikä oli syynä moiseen säikähdykseen, joka val- tasi yhtäkkiä nuo verenhimoiset pedot?“

Tuskin oli hän tehnyt tämän kysymyksen, ennenkuin uusi aavistamaton näky antoi siihen vastauksen.

„Kyyristykää, Jumalan tähden kyyristykää alas ruoistoon“, huusi hän, samalla itse näyttäen esimerkkiä. „Intiaanit ovat myöskin metsästä- mässä“.

TOINEN LUKU.

Näky, jonka erämaa vastikään oli tarjonnut, muuttui ikäänkuin loitsimisen kautta. Noin tusina villiä hevosta, jotka vähää ennen olivat sammuttaneet janoaan joessa, kiiti täyttä laukkaa yli kentän ja niiden perästä ratsastaa karautti parvi intiaanisureja. Istuen kyyryllään hevosen selässä ilman satulaa ja polvet melkein leuan korkeudella, siten antaakseen hevoselleen enemmän vapautta liikkumiseen, kiitivät he melkein myrskytuulen nopeudella eteenpäin vähääkään välittämättä tiellä olevista esteistä.

Aluksi voi huomata ainoastaan viisi villiä ratsastajaa, mutta pian ilmestyi niitä ainakin kaksikymmentä. Toisilla oli keihäät aseina, toiset heittelivät kokoonkäärittyjä heitonuoriaan. Kuten parvi pahoja henkiä riensivät ne eteenpäin ja pysähtyivät sitten lähelle saaren vastapäätä olevaa aukeamaa.

Pedro heitti kysyvän katseen kanadalaiseen, ikäänkuin tutkiakseen, oliko hänkin ajatellut tätä mahdollisuutta, kun hän tahtoi saada Francoisin mieltymään seikkailurikkaaseen ja vaaralliseen metsästäjäelämään.

Hetkiseksi rypistyi Tomin uljas otsa ensi kerran. Synkkä katse oli vanhan metsästäjän vastauksena toverin äänettömään kysymykseen.

„Siinä nähdään“, ajatteli Pedro, „että liian suuri kiintymys ei aina ole hyödyksi. Se panee rohkeimmankin miehen vapisemaan sen puolesta,

jota hän rakastaa yhtä suuresti kuin omaa elämänsä. Meidän kaltaiselle seikkailijalle ei pitä olla mitään, johon hän koko sydäimestään on kiintynyt“.

Muutos, jonka intiaanien esiintyminen sai aikaan tässä aro-näytelmässä, oli hämmästyttävä. Kuten varpusparvi, kun haukka syöksyy niiden kimppuun, hajaantuivat villit hevoset joka taholle, ja muutamassa silmänräpäyksessä ne olivat kadonneet näkyvistä.

Näytelmä sai lopuksi toisen käänteeseen. Vieras, jonka piti esittää yhtä lyhyen kuin kamalan osan, oli astunut näyttämölle. Se oli muuan ratsastaja, jonka nuo kolme saarella olevaa miestä heti tunsivat valkoihoiseksi. Maan epätasaisuus oli varmaankin estänyt häntä näkemästä vihollisiaan siihen hetkeen saakka, jolloin hän kokonaan joutui niiden keskelle, sillä intiaanien tummia haamuja näkyi kaikialla, ainoastaan joelle oli tie vielä vapaa.

Kauhea vaara, johon vieras oli joutunut, näytti kokonaan masentaneen hänet. Ohjaten hublettomasti laukkaavaa hevostaan, heitti hän hämmästyneen katseen ympärilleen — pakoa ei ollut ajattelemistakaan muualle kuin joelle, jonkatähden hän nyt ohjasi hevosensa sinne.

Mutta ne muutamet hetket, jotka olivat kuuluneet epäröimiseen, antoivat viholliselle hyvän tilaisuuden lähetä häntä.

„Hän on mennyttä miestä“, huusi kanadalainen, „tehköön mitä tahansa, on hänelle nyt jo

liian myöhäistä ehtiä joelle. Me emme voi tehdä mitään muuta kuin levollisina ja hiljaa katsella tuota kamalaa näytelmää, joka ihan paikalla avautuu silmiemme eteen“.

„Tom ja Pedro! Voimmeko me sallia, että valkoihoinen ja kristitty, jonka me voisimme pelastaa, murhataan meidän näkyvissämme?“

„Mitä voimme me kolme kahtakymmentä vastaan“, huomautti Tom. „Meidän täytyy jättää tuo poloinen oman onnensa nojaan“.

„Mutta me voimme saattaa hänet yhtä varmaan turvapaikkaan kuin itsekin olemme“, vastasi Francois.

„Saattaa hänet yhtä lujaan turvapaikkaan kuin meidän on“, toisti vanha metsästäjä. „Kutsutko sinä tätä ruoko- ja pajunoksamuuria varmaksi turvapaikaksi? Uskotko sinä, että nämä lehdet voivat suojella meitä intiaanien luodeilta ja nuolilta? Katso, niiden lukumäärä on jo yli kahdenkymmenen ja nousee sataankin saakka, jos yksikin luodeistamme, joka luonnollisesti ilmaiseisi meidän piilopaikkamme, kaataisi vain yhdenkin villeistä kuolleena maahan. Antakoon taivas anteeksi kovasydämisyteni, mutta se on välttämätöntä, sillä kolmen miehen elämä on kallisarvoisempi kuin yhden. Katso tuonne, ne ennättävät jo ennen meitä“.

Takaa-ajo oli todellakin lopussa. Pakolainen oli tuskin ennättänyt joen rannalle, kun intiaanin heittonuora kietoutui hänen käsivartensa ympäri, luja nykäys tempasi hänet alas satulasta ja hän

putosi maahan. Seuraavassa silmänräpäyksessä huomasi onneton olevansa villien ja uhkaavien vihollisten ympäröimänä, jotka tervehtivät hänen vangitsemistaan kovalla ulvonnalla.

Seurasi hetkisen vaiti-olo. Kolme saarella olevaa metsästäjää loivat toisiinsa kauhua ja sääliä ilmaisevia katseita.

„Jumalan kiitos!“ huusi Francois, „ne eivät kumminkaan ole murhanneet häntä“.

Vanki nousi todellakin ylös, vaikkakin hän kaatuessaan oli saanut useampia mustelmia ja haavoja ja eräs intiaani — kiovaeri, joksi vanha metsästäjä tunsu hänet hänen puvustaan ja pääkoristeestaan — päästi hänet heti vapaaksi heitonuorasta, jolla hän sitten satoi hänen jäsenensä.

Tom ja Pedro pudistivat päätään.

„Sitä pahempi hänelle“, lausui Pedro nuoren toverinsa sanain johdosta. „Jos hän olisi kuollut, olisi hän myös jo kestänyt kärsimykset. Mutta intiaanien äkillinen vaikeneminen on merkinä siitä, että kukin niistä miettii keinoa, millä he häntä kiduttaisivat. Valkean miehen vangitseminen on heidän mielestään paljon suurempi arvoinen kuin koko se hevosjoukko, jota he vast' ikään ajoivat takaa“.

Kiovaerit olivat astumatta alas hevosen selästä ympäröineet vangin, joka tuskaisena katseli ympärilleen. Kaikkialla hän kohtasi vaskenruskeita naamoja, joissa ei näkynyt vähääkään säälin tunnetta.

Villit neuvottelivat nyt keskenään ja jokainen heistä antoi äänensä.

Yksi intiaaneista, joka näytti olevan joukon johtaja, oli laskeutunut hevosen selästä ikäänkuin hänellä olisi ollut tärkeämpiäkin asioita suoritettavana kuin ottaa osaa neuvotteluun. Hevosen ohjaket viskasi hän eräälle kiovaerille, joka nöyränä otti ne vastaan.

Päällikkö meni alas rannalle; tummempi ihoväri ja mustat sulat hänen pääkoristeessaan erotivat hänet muista satureista.

Hän näytti etsivän jälkiä pienen saaren vastapäätä olevalta rannalta.

Vanhan kanadalaisen metsästäjän sydän sykki kovemmin, kun hän havaitsi nämä päällikön ensimmäiset toimet. „Voisikohan tuo punaihoinen lurjus, kuten satujen mainitsema ihmissyöjä, tuntea tuoreen lihan hajun?“ sanoi hän hiljaa Pedrolle.

„Sitä en tiedä; — ja se mitä en tiedä, ei tee minua levottomaksi“, vastasi tämä.

Intiaani ei näkynyt keksineen etsimiään jälkiä ja joskin niitä olisi löytynytkin, niin olisivat hevosen kaviot polkeneet maan siksi kovasti, että oli aivan turha niitä etsiä. Kiovaer-päällikkö ei kuitenkaan lakannut etsimästä, vaan alkoi nyt kulkea edestakaisin pitkin virran rantaa.

„Tuo punainen paholainen on varmaankin saanut meistä vihiä“, sanoi Tom, „ja siinä tapauksessa hän kyllä löytää ne jätet, jotka jalkamme jättivät muuttaman sadan askeleen päähän tästä, siinä, jossa me astuimme lautalle, lähtiessämme tälle saarelle.“

Sillä välin näyttivät intiaanit lopettaneen neuvottelun valkea-ihoisen vangin suhteen. Nuo kiu-kustuneet ja raivostuneet puna-nahat olivat kai-kesta päättäen keksineet mieluisensa ratkaisun asialle, sillä ilohuudot todistivat, että he olivat nyt selvillä vangin tappamistavasta. Ensin piti heidän kuitenkin saada päällikkönsä „Verikouran“ — kuten häntä julmuutensa tähden kutsuttiin — suostumus ja odottaa hänen takaisin tuloaan.

Tämä jatkoi tutkimuksiaan pitkin joen ran-taä ja oli nyt tullut siihen paikkaan, jossa nuo kolme metsästäjää olivat astuneet lautalle kul-keakseen jokea pitkin sille pienelle saarelle, jonka he olivat katsoneet sopivaksi yöpaikaksi itselleen. He olivat tosin koettaneet peittää rannalla ole-vat jäljet niin hyvin kuin taisivat, mutta intiaa-nin tarkka silmä ei ollut niin helposti petettävissä, ja pian oli päällikkö selvillä asian oikeasta lai-dasta — hän oli hänelle ominaisella tarkkanä-köisyydellä keksinyt ne jäljet, jotka nuo kolme miestä olivat tehneet mainitulle paikalle joen rannalle —; niiden täytyi siis olla kätkeytyneinä saarella.

Sydämessään riemuiten terävänäköisyydes-tään, mutta kylmänä ja arvokkaana, kuten pääl-likkö ainakin, palasi hän takaisin sotilastensa luo. Totisena hän kuunteli, mihin päätökseen he neu-vottelussaan olivat tulleet, mutta käden viit-tauksella hän lykkäsi sen toimeenpanon tuonnem-maksi.

Sittenkuin hän hiljaisella äänellä oli antanut

muutamia määräyksiä viidelle ratsastajalle ja nämät täyttä laukkaa lähteneet liikkeelle, lähestyi hän jokea.

Hän astui aivan joen rannalle. Joella, samoin kuin pienellä saarella, vallitsi syvin hiljaisuus — mutta intiaani ei anna moisen näennäisen hiljaisuuden pettää itseään. Päällikkö piti kättään kouristettuna suun edessä ja huusi käyttäen puoleksi intiaanien puoleksi espanjan kieltä: „Pohjan valkoiset soturit voivat astua esiin. Verikoura on heidän ystävänsä, samoin ne, joita hän johtaa“.

Kuullessaan nämät sanat, jotka aivan selvään kuuluivat saarelle, puristi kanadalainen Pedron käsivartta. Tom ja hänen toverinsa olivat ymmärtäneet kiovaerin sanat.

„Mitä me vastaamme tuolle heittiölle?“ kysyi Tom.

„Ei mitään!“ vastasi Pedro lyhyesti.

Suhina ruohikossa, jonka tuulenhengi pani liikkeelle, oli ainoa vastaus, jonka villi sai.

Päällikkö jatkoi: „Kotka ilmassa voi peittää jälkensä kiovaerin silmiltä, lohi ei jätä veteen merkkiäkään itsestään, mutta pohjan valkea metsästäjä ei ole kotka eikä lohi“.

„Ei myöskään hanhi“, mutisi Pedro. „Hanhi kaakattaisi ja ilmaiseisi siten itsensä“.

Intiaani kuunteli uudelleen, mutta metsästäjä oli puhunut niin hiljaa, ettei sanaakaan voinut kuulua rannalle.

„Pohjan valkoisista satureista“, jatkoi Verikoura, „on täällä vain kolme,“ — ja hän pani

painoa tälle sanalle, osoittaakseen metsästäjille, että hän kyllä tiesi heidän lukumääränsä — „ainoastaan kolme kahtakymmentä vastaan, ja punaihoiset sotilaat lupaavat kunniasanallaan olevansa heidän ystävänsä ja liittolaisensa“.

„Kuule“, kuiskasi Tom, „kuinka viekkaita nuo lurjukset ovat!“

„Antaa hänen puhua, niin saamme kuulla enemmänkin“, vastasi Pedro.“ Minä erehtyisin hyvin suuresti, ellei hänellä olisi meille enempää sanottavaa“.

„Kun valkoihoiset soturit pääsevät selville Verikouran aikeista, niin jättävät he piilopaikkansa“, jatkoi päällikkö. „Pohjan valkoiset miehet ovat etelän valkoisten miesten vihollisia. Kiovaereilla on koko lauma etelän satureita hallussaan“.

„Hän tarkoittaa kullanetsijöitä, jotka me eilen kohtasimme“, huomautti Tom, „Ne ovat joutuneet pahaan ansaan“.

„Eivätkö pohjan soturit tahdo liittää ampumaseitaan punaihoisten miesten tomahavkiin? Etelän valkeat miehet tuovat mukanaan runsaan varaston aarteita ja hevosia, eivätkö veljeni tahdo taistella yhdessä kiovaerien kanssa ja jakaa saaliin heidän kanssaan?“

„Se oli selvää kieltä“.

„Kuuntele vaan tuota punaihoista pakanaa“, sanoi Tom; „ellei tuo nuori mies olisi täällä, niin luoti minun pyssyni rihlatusta piipusta veisi vastauksen hänelle“.

Intiaanilta alkoi sillä välin loppua kärsivällisyys. Hän oli melkein varma, että valkoihoiset miehet olivat saarella ja hän tunsu itsensä suurestikin häväistykseksi, kun valkeat miehet osoittivat halveksivansa hänen tarjoamaansa ystävyysliittoa.

Kun makeat sanat eivät auttaneet mitään, päätti villi näyttää heille ilkeän puolensa.

„Puhvelin jälkiä erämaassa ei ole helpompi seurata kuin valkeaihoisen jälkiä“, alkoi hän uudelleen. „Intiaanit tuntevat puhvelin sen jälkien suuruudesta. Saarella ruoistossa on mies, vahva kuin puhveli, ja hänen molemmat toverinsa ovat syntyisin etelästä“.

„Tuon koiran tarkkanäköisyys on ihmeteltävää“, sanoi kanadalainen.

„Minä odotan valkoihoisten soturien vastusta“, jatkoi päällikkö ja kuunteli hetkisen. „Minä kuulen aaltojen loiskinan ja tuulen suhinan lehdisissä. Minä tahdon sanoa valkoihoisille miehille, mitä aallot ja tuuli vastaavat minulle heidän puolestaan. „Tuhannet harhaluulot ovat vallanneet valkoihoiset“, sanovat ne minulle. „He luulevat, että punaihoisella miehellä ovat silmät niskassa, että hän ei näe heidän jälkiään ja että ruoisto on heillä suojana luoteja vastaan. Verikoura nauraa aaltojen ja tuulen vastauksille“.

„Nuo punaihoiset heittiöt ovat muuttuneet ihmeteltävän avomielisiksi“, sanoi Pedro.

„Halveksittu ystävä muuttuu usein vaaralliseksi viholliseksi“, jatkoi päällikkö.

„Mekin sanomme jotakin sentapaista“ sanoi Pedro hiljaa. „Ystävä, joka ystävänä ei voi olla sinulle hyödyksi, voi vihollisena olla sinulle turmioksi. Sanotaanpa vielä: Jumala varjelkoon minua ystäviltäni, vihollisiltani voin itse itseni suojella“.

KOLMAS LUKU.

Päällikkö viittasi vankia tulemaan luokseen ja osoitti sormellaan saarta ja etenkin kahden pensaan välillä olevaa aukkoa.

„Voisiko kalpeanaamaisen pyssy lähettää luodin tuohon korkeaan ruoikkoon tuolla kauempana?“ kysyi hän. Vanki ei kumminkaan ymmärtänyt, mitä päällikkö sanoi, sillä hän kalpeni ja seisoi liikkumatta ja vastaamatta villille. Päällikön käsystä pani silloin yksi sotureista vangin pyssyn hänen käteensä, ja nyt käsitti valkeaihoinen vanki, mitä hänestä tahdottiin. Onneton tähtäsi, mutta hänen jäsenensä vapisivat kauhusta, ja pyssy heilui kuten ruoko sinnetänne hänen kädessään.

„Miesparka osunnee tuskin saareen, vielä vähemmin meihin“, sanoi Pedro.

„Jollei tuolla heittiöllä ole parempia keinoja pakottaakseen meidät puhumaan, niin tahdon tulla elävältä paistetuksi, jos minä aamuun saakka vastaan hänelle yhtään sanaa“.

Vanki laukasi, ja luoti lensi vinkuen veteen lähelle rantaa. Intiaani osoitti halveksumista ruumiin liikkeellä, ja hänen silmänsä harhailivat vakoillen joka taholle.

„Niin, kyllä sinä saat mielelläsi etsiä luoteja ja ruutia sotilaittesi keihäiden ja heittonuorien joukosta“, sanoi Pedro ilkkuen.

Ratsastajat, jotka päällikön käskystä hetkinen sitten olivat lähteneet liikkeelle, palasivat nyt. Kaikilla niillä oli nyt mukanaan pyssyt tai nuolet ja jouset. He olivat luultavasti hevosajon alkaessa heittäneet pois nämä aseet, etteivät ne estäisi heitä nopeasti liikkumasta. Sen sijaan loittoni nyt toinen joukkue nähtävästi aikeissa varustautua aseilla.

„Asia alkaa käydä arveluttavaksi“, sanoi kanadalainen totisena.

„Hyökkäisimmeköhän me niiden päälle, ennenkuin toiset tulevat takaisin?“ sanoi Pedro.

„Ei,“ vastasi Tom, „maatkaamme aivan hiljaa, intiaani ei vielä ole täysin vakuutettu siitä, että me olemme täällä“.

„Kuten tahdot“, sanoi Pedro väliäpitämättömänä ja tähysteli edelleenkin rannalle.

Päällikkö tarttui nyt itse pyssyyn ja lähti se mukanaan joen rannalle.

„Intiaanisorin kädet eivät vapise niinkuin kuiva ruoho tuulessa“ huusi hän saarelle. „Mutta ennenkuin minä laukaisen, lasken minä sataan; sitä ennen voivat valkoihoiset miehet, jotka oleksivat saarella, vastata“.

„Asetu taakseni, Francois“, sanoi kanadalainen holhokilleen.

„Minä jään tähän“, sanoi nuorukainen päätävästi. „Minä olen nuorempi enkä välitä hengestäni. Velvollisuuteni on suojella sinua“.

„Etkö sinä sitten huomaa, lapseni“, sanoi Tom, „että minun ruumiini on joka taholle kuutta tuumaa suurempi kuin sinun; sen kauttahan vihollinen saisi kaksinkertaisen maalitaulun ja sinä antautuisit vaaralle alttiiksi voimatta suojella minua“. Näin sanoen muutti vanha metsästäjä paikkaa ja esettui polvilleen Francoisin eteen, joka jäi Tomin jättiläisruumiin taakse kuten muurin suojaan.

Jännitetyin mielin ja pyssynsuu tähdättynä saarta kohti laski päällikkö sataan. Mutta hänen korvansa eivät kuulleet muuta ääntä kuin veden loiskinan hänen jalkojensa juuressa ja tuulen suhinan ruohikossa — kaikkialla, sekä lähellä että kaukana, vallitsi syyä hiljaisuus.

„Sata!“ kaikui kuuluvasti metsästäjien korviin. Intiaani kohotti pyssyn ja tähtäsi. Laukaus pamahti, pajunoksia ja ruokoja lenteli kätöksessä olevan metsästäjän korvien ympäri, mutta mitään vahinkoa ei luoti tehnyt.

Intiaani antoi muutaman silmänräpäyksen kullua, jonka jälkeen hän huusi kovalla äänellä: „Verikoura on erehtynyt, valkoihoiset metsästäjät eivät ole saarella, hän etsii heitä muualta“.

„Uskokoon sitä, ken tahtoo“, ilkkui Pedro puoliäänen; „tuo koira on nyt asiasta varmempi kuin ennen. Heti hän ryhtyy tehtävään, mikä on

häneistä nautintoa, hän ryhtyy tekemään lopun vanki raukasta. Ei kestä kauan, ennenkuin se tapahtuu; sillä valkoihoisen kidutus on näytelmä, josta intiaani mahdollisimman pian tahtoo nauttia ja iloita“.

„Emmekö koettaisi tehdä jotakin tuon onnetoman pelastamiseksi“, kysyi Francois.

„Minä en pane vastaan“, vastasi Tom, „mutta toivon edelleenkin, että jokin odottamaton tapaus tulee hänelle avuksi. Sitäpaitsi intiaani ehkä vielä epäilee, että me olemme täällä“.

Vanha metsästäjä vaipui mietteisiin. Vihdoin näytti hän tehneen päätöksen ja kääntyen Francoisin puoleen sanoi hän:

„Nuori ystäväni, eikö sinun veresi jähmety kauhusta kuullessasi, mitä minulla on sinulle sanottavaa?“

„Epäiletkö sinä rohkeuttani?“ vastasi nuorukainen nuhdellen. „Elämälle en anna mitään arvoa, ellei sinua olisi“.

Vanha metsästäjä puristi nuorukaisen kättä ja jatkoi: „Kolme miestä ei ole konsanaan ollut suuremmassa vaarassa kuin me nyt olemme. Viuhollinen on seitsemän kertaa meitä ylivoimaisempi, ja joskin kukin meistä surmaisi yhden noista heittiöistä, on meidän kuitenkin yhä taisteltava ylivoimaa vastaan“.

„Senhän olemme tehneet ennenkin useimmin kuin yhden kerran“, keskeytti hänet Pedro.

„Ja sen teemme tänäänkin“, lisäsi Francois.

„Hyvä, nuori ystäväni, hyvä!“ jatkoi Tom.

„Mutta tapahtukoonpa mitä tahansa — elävinä nuo riiviöt eivät meitä saa vangiksi. Ja nyt viimeiksi“, lisäsi hän äänellä, jonka hän koetti saada varmemmaksi ja vakavammaksi kuin hän todellisuudessa voi, samalla vetäen esiin pitkän puukonsa, „jos me ruudin ja lyijyn puutteessa joutuisimme vihollisten keskelle eikä meillä enää olisi yhtään pelastuksen mahdollisuutta, jos tämä veitsi olisi ainoa välikappale, joka voisi suojella meitä elävinä joutumasta noiden koirien käsiin, mitä sanoisit silloin, poikani?“

„Silloin sanoisin: lävistä sillä, että saamme kuolla yhdessä.“

„Aivan niin“, sanoi vanha metsästäjä ojentaen nuorukaiselle kätensä, joka vapisi sisällisestä mielenliikutuksesta. „Tapahtukoon nyt mitä tahansa, emme enää koskaan eroa. Jumala kyllä pitää muusta huolen. — Ja nyt koetamme pelastaa tuon onnettoman vangin“.

„Hyvä, ryhtykäämme toimeen!“ huusi Francois.

„Ei vielä, ei vielä, nuori ystäväni! Katso-kaamme ensin, mitä nuo punaihoiset riiviöt aikovat vangille tehdä.“

Intiaanit olivat vieneet vangin kahden pyssyn kantaman päähän joesta, jossa itse asettuivat riiviin. Vanki seisoi yksin — jonkun välimatkan päässä heistä — kahleitta ja muutenkin kaikin puolin vapaana käyttämään jäseniään.

„Minä näen, mitä he aikovat tehdä, ikäänkuin olisin ollut läsnä, kun he tekivät päätöksen. He tahtovat koettaa ovatko tuon onnettoman jalat

vakavammat kuin hänen kätensä. He tahtovat nyt nauttia ajometsästyksestä“.

„Mitenkä?“ kysyi Francois.

„He antavat vangin juosta edelle ja merkin annettua hyökkäävät he hänen päälle keihäineen ja tomahavkineen. Jos valkoihoinen on nopsa jaloistaan, niin ehtii hän kyllä joelle ennen heitä. Me neuvomme häntä silloin suuntaamaan kulkunsa saarelle“.

„Ja hänen takaa-ajajansa?“ kysyi Francois.

„Muutamit luodit pyssyistämme suojelevat kyllä häntä. — Jos pelko tekee hänen jalkansa rammoiksi kuten hänen kätensä äsken vapisivat, musertaa ensimmäinen intiaani, joka saa hänet kiinni, tomahavkilla hänen päänsä murskaksi. Katsoppas, tuolla suoritetaan pian kaikki loppuun“.

Vakava hetki, jolloin ihmisajon piti alkaa, oli tullut, kun päällikkö viittaamalla määräsi sen lykättäväksi. Hän osoitti sotilastensa paljaita jalkoja ja sitten vangin jaloissa olevia puolisaappaita. Käden liikkeellä antoi hän merkin, että piti riisua ne pois.

Vavisten istuutui valkoihoinen hiekalle ja veti hitaasti ja epäröiden saappaat jaloistaan, siten ehkä voittaakseen vielä muutamia minuuttia ja kootakseen ajatuksiaan.

„Oi, mimmoisia koiria, mimmoisia riiviöitä!“ sanoi Francois purren vihoissaan hammasta.

„Ole levollinen, nuori ystäväni“, varoitti Tom pannen samalla kätensä nuorukaisen suun eteen.
„Älä ryöstä tuolta onnettomalta viimeistä pelastuk-

sen toivoa. Pieninkin ääni jonka tuuli vie täältä villien korviin, tekee heidät epäluuloisiksi ja miehen henki on ehdottomasti mennyttä“.

Vanki seiso i taas suorana. Intiaanit, jalka eteenpäin ojennettuna ja valmiina silmillään niela i se maan valkoihoisen, malttoivat töin tuskin odottaa merkin antamista.

Vihdoin paukutti päällikkö käsiään, ja samasa alkoi ajo.

Valkoihoinen juoksi henkensä edestä, mutta yksi intiaaneista oli kuitenkin vikkelämpi kuin hän. Hän saavutti hänet ja heitti häntä keihäällä, mutta ase lensi pakolaisen käsivarren ja ruumiin välitse haavoittamatta häntä. Heitto oli niin voimakas, että villi itse kaatui pitkin pituuttaan maahan. Takaa ajettu katsahti — varomattomasti kyllä — taakseen, ja vaikka tämä seisahdus kesti vain silmänräpäyksen, ratkaisi se kumminkin hänen kohtalonsa. Tomupilven ympäröiminä lähestyivät häntä hänen ahdistajansa ja välkkyvä kirves välähti jo hänen päänsä yli, kun hän vielä kerran kokosi kaikki voimansa ja voimakkaasti hypäten pääsi aivan virran äyräälle.

Kanadalainen nosti salaman nopeudella pysynsä ylös, mutta peläten osuvansa siihen, jonka hengen hän tahtoi pelastaa, epäröi hän ampua. Mutta kumminkin näkyi kohta välähdys, luoti lähti hänen tarkasta pyssystään — ja kuolon huu dahtus kuului rannalta. Samalla hajoitti tuulenhenkäys tomupilven, ja metsästäjät näkivät, että luoti oli kaatanut yhden villedistä. Tämä piti kui-

tenkin kädessään onnettoman valkoihoisen päästä tempaamaansa päänahkaa, itse makasi vanki poloinen mykkänä hiekalla joen rannalla.

Odottamaton laukaus, jota seurasi metsästäjien sotahuuto, sai aikaan raivoisan ulvonnan rannalla, ja muutamat intiaanit menivät varomattomuudessaan niin pitkälle, että he uhkamielisinä sinkauttivat aseensa saarta kohti.

Päänahaton vanki parka nousi ylös, astui askeleen eteenpäin ja vaipui taas nääntyneenä maahan. Tämä kauhea näytelmä pöyristytti metsästäjiä.

„Oi millaisia koiria!“ huudahti Tom purren hammasta. „Mutta jos ne ovat ainoastaan nylkeneet häneltä päänahan, ei kaikki toivo ole mennyttä, sillä siitä ei seuraa vielä kuolema, hän voi vielä pelastua“.

Ja ikäänkuin yllytyksenä rohkean päätöksensä toimeenpanemiseen tuntui tuosta hyväsydämisestä metsästäjästä aivan kuin valittava ääni vastaiselta rannalta rukoilisi häneltä turvaa.

„Tuo onneton pyytää apua“, sanoi hän; ja nyt vasta hän kohotti päänsä pensaikosta, jossa hän oli ollut kätkeytyneenä.

Nähdessään ketunnahkaisen hatun kookkaan metsästäjän päässä ja pitkän, raskaan pyssyn, jota hän käänteli käsissään kuten hienoa vitsaa, tunsivat intiaanit hänet peljätyimmäksi viholliseen ja nähdessään tämän odottamattoman näyn, vetäytyivät kaikki hämmästyneinä takaperin.

„*Lumiruoren kotka*!“ kaikui kuuluvasti saarelle.

Sen nimityksen olivat intiaanit omalla kielellään antaneet tuolle pelätylle metsästäjälle. Samaten kutsuttiin Pedroakin, tuota pelätyn kanadalaisen eriämätöntä toveria, kaikkialla punaihoisten keskuudessa yksinomaan nimellä „Pilkkakirves“.

Tom hymyili vaan halveksivasti, kun hän näki intiaanien kauhun, jonka hänen esiintymisensä oli heihin vaikuttanut.

„Minä käyn noutamassa vangin tuolta“, sanoi hän Pedrolle, „te saatte suojella selkääni, mutta teidän pitää ampua vuorotellen, niin että luoti aina on valmiiksi ladattuna. Kuuletko, poikani!“

Sen enempää miettimättä astui jättiläinen veteen, joka ulottui häntä hartioihin saakka. Pysyvä, josta hän ei koskaan luopunut, pitivät punaihoiset arvossa, ja heidän raivoisasta ulvonnastaan ei hän välittänyt vähääkään.

Nuoliparvi suhisi ilmassa, mutta suurin osa niistä ei osunut rantaan, toiset eivät osuneet sinne saakkakaan, vaan putosivat maahan. Nyt kohotti yksi niistä harvoista intiaaneista, joilla oli tuliluikut mukanaan, pyssynsä, mutta ennenkuin hän ehti tähdätä, kaatui hän Pedron luodin lävistämänä maahan.

„Nyt on sinun vuorosi, Francois“, sanoi Pedro heittäytyen samalla maahan, voidakseen siten sellällään maaten uudestaan ladata pyssynsä.

Francois laukaisi nyt, mutta sekä kivääri että käsi olivatkin epävarmat.

Hänen luotinsa sattui tosin yhteen kiovaeriin

mutta tämä ainoastaan päästi huudon kaatumatta maahan, ja tätä hetkeä, jolloin ei kumpikaan kivääri ollut ladattuna, käyttivät intiaanit hyväkseen heittämällä muutamia nuolia kanadalaiseen. Mutta Tom kyyristyi nopeasti alas ja nuolet lensivät veteen tekemättä mitään vahinkoa.

Kun rohkea metsästäjä oli saapunut rannalle, oli Pedro jo uudelleen ladannut pyssynsä ja oli valmis ampumaan toistamiseen.

Villit olivat epäröiviä ja hämmästyneitä, ja sitä käytti Tom hyväkseen nostaen onnettoman ylös. Kaikeksi onneksi oli haavoitetulla vielä kyllin mielenmalttia pitää kiinni metsästäjän kaulasta ja hartioista, niin että tämä voi vapaasti liikutella käsivarsiaan.

Taakkoineen astui kanadalainen uudelleen veteen ja kulki takaperin koetti päästä itse ja viedä haavoittuneen turvapaikkaan.

Pedron pyssy paukahti toistamiseen ja vastauksena kaikui yhden intiaanin kuolonhuuto.

Molempain toveriensa pyssyjen suojelemana voi Tom onnellisesti suorittaa paluumatkan, ja muutaman minuutin kuluttua laski rohkea metsästäjä tuon melkein tunnottomassa tilassa olevan valkoihoisen miehen alas pienelle saarelle.

NELJÄS LUKU.

„Niin, nyt olemme täällä“, sanoi kanadalainen, kun hänen molemmat toverinsa onnitellen puristivat häntä kädestä, „ja mikä on pää-asia: koime noista punaihoisista riiviöistä on saanut surmansa. Tällä kertaa nuo heittiöt kyllä jättävät meidät rauhaan, sillä nyt heillä kyllä on muutakin tehtävää. Sinä, nuori ystäväni, et ampunut niinkään huonosti katsoen siihen, että se oli ensi kerta, ja kun sinä kerran saat käsiisi kunnollisen kiväärin, tulee sinusta oivallinen ampuja“.

Surulliset ajatuksensa näkyi Tom unhottaneen äskeisten tapausten johdosta ja kääntyen tuskiinsa voihkivan valkoihoisen miehen puoleen sanoi hän: „ei ollut meidän vallassamme, hyvä ystävä, pelastaa päänahkaanne. Minä olen tuntenut monta, jotka ovat olleet samassa tilassa kuin te ja vuosikautia ovat he saaneet kärsiä heidän ilkeytensä takia. Henki on kuitenkin pelastettu, se on pääasia, ja me teemme minkä voimme sitä suojelaksemme“.

Sillä aikaa kun Tom puheli haavoitetulle näitä lohdullisia sanoja, oli Pedro tuonut yksinkertaisen siteen, joka käärittiin pään ympäri pitämään kiinni vedessä kastettuja hienonnettuja pajun lehtiä. Kun side oli kääritty ja veri pesty kasvoilta, näkyi onnettoman kammottavaa haavaa tuskin olenkaan.

Arolla oli kaikki hiljaa ja rauhallista. Ilta-tuuli puhalsi haavanlehtiin ja auringon säteet kimmelsivät leveän joen veden kalvoon.

Kanadalaisen kysymykseen mainitsi haavoittunut heikolla ja katkonaisella äänellä, että hän kuului siihen kullanetsijain matkueeseen, jonka nuo kolme metsästäjää edellisenä päivänä olivat kohdanneet ja että hän, jonka joukon johtaja oli lähettänyt tiedusteluretkelle, aivan odottamatta oli joutunut villien kynsiin — Uupumus valtasi hänet ja hän vaipui levottomaan uneen. Toiset jatkoivat sillä välin keskustelua.

„Kolmea heittiötä vähemmän on meillä siis pelättävänä“, alkoi kanadalainen, „jällellä on siis vielä seitsemäntoista. Oletko sinä, Pedro, huomannut, montako pyssyä niillä on?“

„Seitsemän, luulen minä“.

„Niistä meidän oikeastaan tarvitsee vain pitää väliä“, jatkoi Tom, „sillä nuoli tuskin kantaa tälle saarelle“.

„Mutta jos ne saavat lisäväkeä“ huomautti Pedro.

„No, sitä emme voi auttaa; — jättäkäämme kumminkin kaikki nämät pelotukset, henkemme on Jumalan kädessä. Aurinko on laskeutumaisillaan“, jatkoi vanha metsästäjä vaitiolon jälkeen; „jos olisi nyt jo pimeä, voisimme lähteä toiselle rannalle ja sieltä paeta, mutta niinkauan kuin ei ole täysin pimeä, on sielläkin villejä, ja siten joutuisimme kahden tulen väliin. Meidän on sentähden pakko pysyä täällä ja piiloutua niin hyvin

kuin voimme. Tällä saarella ollessamme eivät nuo lurjukset voi oikealta eikä vasemmalta puolelta hyökätä kimppuumme, sillä täällä suojelee vesi meitä. Meidän täytyy sentähden pitää huolta noista molemmista rannoista“.

Asian tuntijana tarkastettuaan pienen saaren toista rantaa, tuli kanadalainen levollisemmaksi. Lukematon joukko juuria ja puunrunkoja, joita vesi oli kulettanut rannalle, muodosti jonkunmoisen luonnollisen varustuksen, jonka lävitse pysyn luoti ei voinut tunkeutua. Sitä vastoin tätä toista puolta, josta käsin tähän saakka oli tehty hyökkäyksiä, ympäröitsi vain ruohot ja pajupensaat, joista oli vähän turvaa.

Metsästäjät ryhtyivät heti toimiin tämänkin puolen varustamiseksi; vähemmässä kuin neljännestunnissa laitettiin kuntoon rumatekoinen, mutta vahva rintavarustus vastikään veden tuomista irtonaisista puunrungoista — rintavarustus, joka säästi puolustajat useammasta kuin yhdestä vaarallisesta haavasta.

„Aivan niin,“ sanoi Tom hyvillä mielin katsellen työtä. „Näiden puunrunkojen takana voit sinä, Francois, olla yhtä turvassa kuin jos seisoisit linnan muurien takana. Ainoat, jotka voivat tuottaa meille vaaraa, ovat rannalla seisovat puut, mutta minä en tahdo olla trappi, jos jonkun noista punaihoisista heittäöistä onnistuu kiivetä niiden latvaan“.

Tom hieroi häsiään mielihyvystä ja osoitti Francoisille turvallisimman paikan.

„Oletko huomannut“, sanoi hän kääntyen Pedron puoleen, „että koko saari vapisi ja hyllyi joka kerran kun me ponnistelimme nostaissemme puunrunkoja?“

„Kyllä“, vastasi tämä, „tekisi melkein mieli uskoa, että se tahtoi nostaa ankkurin voidakseen sitten uida virran mukana edelleen“.

Metsästäjistä tuntui, ettei vaaran hetki ollut kaukana ja että heillä kaikesta päättäen oli kestettävänä pitkä ja tuima taistelu. Tom kehoitti tovereitaan säästämään ampumavaroja ja neuvoi Francoisia suojelemaan itseään. Sitten hän puristi molempia tovereitaan kädestä, jonka jälkeen nuo kolme metsästäjää asettuivat vartiopaikkoihinsa.

Oli alkanut hämärtää, jonka tähden metsästäjät entistä suuremmalla tarkkuudella seurasivat tapahtumia. Pensaat rannalla muuttuivat oudoiksi, aavemaisiksi, ja varjot lähenivät yhä pientä saarta. Mutta mitä heikommin metsästäjien silmä voi erottaa pimeydessä, sitä tarkemmaksi tulivat heidän korvansa, eikä mikään olisi voinut saattaa heidän harjaantuneita aistimiaan erehtymään.

„Pedro“, sanoi kanadalainen äkkiä kääntyen toverinsa puoleen ja samalla hän osotti vastaista rantaa, „eivätkö sinusta pensaat tuolla tule suuremmiksi?“

„Kyllä, minä olen jo muutamia minutteja sitä katsellut“, oli vastaus, ja samalla kohotti Pedro pyssyinsä.

„Odota vielä hetkinen, tuo nuori mieskin voi

jotain toimittaa. Katso“, sanoi hän kääntyen Francoisin puoleen ja osotti sormellaan erästä toista kohtaa rannalla; „pidä tarkoin silmällä pensasta, joka on tuolla kahden poppelin välissä oikealla tuosta korkeasta pajusta. Etkö huomaa siinä mitään?“

„Jollen erehdy, ei siinä ennen ollut pensasta“.

„Hyvä“, kuiskasi kanadalainen säihkyvin silmin. „Selvästi näkyy, että silmäsi on harjaantunut senjälkeen kuin olet alkanut oleskella erämaassa. Kun olet ollut vielä vuoden kanssamme ja käynyt kouluamme, niin on silmäsi yhtä tarkat kuin taitavalla metsästäjällä Kanadan suurten järvien ympärillä. Niin, kyllä asia on kuten sanot. Intiaanit ovat pitkin joen rantoja hakanneet nämä pensaat, joista he aivan salaperäisesti ovat tekaisseet itselleen tuon meitä vastapäätä olevan suojapaikan, joten tarvitaan tarkkaa silmää huomaamaan heidän viekkautensa. Nuo lurjukset kuvittelevat mielessään meidän olevan meksikolaisia. — Ota pyssysi, Francois, ja tähtää tarkasti keskikohtaan. Juuri noin; ja nyt laukase!“

Samassa paukahti Pedronkin pyssy, ja molemmilta puolin luhistuivat pensaat kokoon. Molemmat metsästäjät heittäytyivät silmänräpäyksessä maahan ladatakseen taas kiiruimmiten pyssynsä, ja näin voivat he välttää niitä luoteja, joita intiaanit raivokkaasti ulvoen kaikista pyssyistään lähettivät heitä kohti, niin että risuja ja korsia tuli satamalla metsästäjien päälle.

„Ellen erehdy, on nyt jälellä vain viisitoista“,

sanoi Tom ja samalla hän taittoi kuivan oksan viiteen osaan ja pisti ne maahan — „on hyvä laskea kuolleiden lukumäärä. Pidä nyt vaaria“, keskeytti hän pilantekonsa, „minä näen poppelin lehtien tuolla liikkuvan, eikä suinkaan tuuli tuolla tavoin pudistele oksia, vaan luultavasti on se yksi punaihoisista lurjuksista, joka joko kiipeää siihen tai on jo sen latvassa“.

Pamahdus, ja luoti, joka lensi yhteen niistä puunrungoista, joista metsästäjät olivat tehneet suojavaikan, todisti, että vanha metsästäjä oli arvannut oikein.

„Tuhat tulimmaista“ sadatteli kanadalainen, „noista heittiöistä alkaa olla haittaa; meidän täytyy menetellä viisaasti saadaksemme intiaanin näkyviin“.

Samalla hän riisui hattunsa ja metsästyspaidansa, jotka hän sitten pani riippumaan niin, että viholliset ne näkivät.

Francois katseli tarkoin tuota vanhaa kettua.

„Ja nyt varovasti“, kuiskasi kanadalainen, „jos vihollisemme olisivat valkoihoisia, en minä asettuisi tuon linnunpelättimen taakse, vaan sen viereen, sillä ne luulisivat metsästyspaitaa ja hattua minuksi, mutta intiaania ei voi siten pettää. Hän tähtäisi vasemmalle tai oikealle puolelle nuttuani, ja sentähden asetun minä sen taakse. Laskeudu sinä alas, Francois, ja samoin sinäkin Pedro; muutaman minuutin kuluttua kuulette te luotien suhisevan ympärilläni“.

Tom kyyristyi nuttunsa taakse valmiina heti

ampumaan poppeliin, niin pian kuin intiaani siellä tulisi näkyviin.

Kävi niinkuin hän oli edeltäpäin sanonutkin. Lakki riippui muutaman sekunnin paikallaan, kun luoteja lensi molemminpuolin puunrunkoa, ja kanadalainen huudahti hymyillen: „Kas niin! Mutta löytyy valkoihoisia, jotka voivat vetää intiaania nenästä. Francois, pistäppä sillä aikaa uusi puupala maahan, sillä heti on meillä yhtä vihollista vähemmän“. Sitten hän hitaasti nosti pyssynsä.

Haavan oksien välistä tuli näkyviin epäselvä varjo, josta kuitenkin selvästi erotti intiaanin pään. Intiaani tahtoi kiivetä ylös nähdäkseen, mitä laukaus oli saanut aikaan. Pyssystä, joka ei koskaan ollut erehtynyt, pääsi nyt laukaus, ja kuten puusta putoava kypsä hedelmä, vierii utelias oksalta oksalle, turhaan tavoitellen kiinni jostakin suuremmasta oksasta.

Tätä mestarilaukausta seurasi sellainen kauhean raivoisa ulvonta, niin että yksin tuo haavoitettu kullanetsijäkin heräsi unestaan. „Pyhä neitsyt“, voihti hän „armahda minua“.

„Kiitäkää häntä ennemmin“, keskeytti hänet Tom, „ulvonnallaan voivat intiaanit tosin säikähdyttää sellaisen ensikertalaisen kuin te olette, mutta ei suinkaan metsästäjää, joka on tottunut erämaan elämään. Nämä lurjukset koittavat matkia sakaalia, joka öisin ulvoo erämaassa, ja matkivat niin, että luulee heitä olevan parikymmentä, mutta useimmin on heitä vain neljä tai viisi. Jospa saisimme nämä heittiöt hyökkäämään yhtäaikaan, niin ei

ainoakaan heistä palaisi kotikyläänsä kertomaan omaisilleen tappiostaan. — Mutta hiljaa, nyt tiedänkin,“ sanoi hän pitkän vaitiolon jälkeen. „Jos me loikoilemme täällä ja olemme olevinamme kuolleita, niin eivät luodit satu meihin, sillä niitä pitäisi lähettää puun latvoista, eikä sinne enää toinen mielellään nouse. Nuo heittiöt janoovat nyt vertamme eivätkä tahtoisi lähteä täältä saamatta meidän päänahkojamme. Eteenpäin siis ja reippaasti toimeen; minä uskon sen onnistuvan“.

Kuten aina, seurasi nytkin sanoja toiminta, ja nuo kolme metsästäjää olivat tuskin nousseet suoriaksi puunrunkojen taakse, ennenkuin yhteislaukaus joen rannalta räsähti ruoikon laidassa. Kanadalainen painoi äkisti lakkinsa alas, ikäänkuin laukaus olisi sattunut häneen; syvä hiljaisuus, joka vallitsi nyt saarella, näkyi saattaneen intiaanitkin siihen luuloon.

Muutamia sekunteja myöhemmin seurasi uusi parvi nuolia ja luoteja saarelle, mutta yhä oltiin siellä hiljaa ja ääneti. Kuolon hiljaisuus tuntui vallitsevan ruoikossa ja pajupensaikossa.

Metsästäjät loikoilivat edelleenkin pitkän aikaa liikkumatta, tähystellen puiden latvoihin.

„Eikö teistä näytä kuin yksi heittiöistä aikoisi kiivetä ylös pajuun?“ kysyi Pedro hiljaa; „oksat liikkuvat niin omituisesti“.

„Aivan varmaan“, vastasi Tom yhtä hiljaa, „eikä se ole kukaan muu kuin itse Werikoura, sillä kellään toisella ei olisi rohkeutta sitä tehdä. Älkää liikkuko, olkaa olevinanne kuolleita. Älkää

liikkuko edes siinäkään tapauksessa, että hän ampuisi. Uskallan lyödä vetoa suurestakin summasta, että hän tässä hämärässä ja kovassa mielenliikutuksessa, jossa hän ehdottomasti nyt on, pelätesään luodin joka silmänräpäys sattuvan häneen, ei osu kehenkään meistä“.

Huolimatta siitä ilmeisestä vaarasta, johon he tämän juonen kautta joutuivat, hyväksyttiin kanadalaisen ehdotus, joten kukin heistä jäi liikkumatta makaamaan paikoilleen.

Punaihoinen soturi kiipesi erittäin varovasti oksalta oksalle, kunnes hän pääsi siksi korkealle, että voi nähdä saaren keskustaan.

Vaikkakin lehdet kätkivät hänet noiden kolmen metsästäjän näkyvistä, oli kumminkin hämärästä huolimatta vielä siksi valoisa, että voitiin tarkata kutakin hänen liikettään. Intiaani uskalsi nyt pistää päänsä lehtien välistä ja tarkastella pientä saarta. Nähdessään maassa makaavat ruumiit, ei hän näyttänyt ollenkaan hämmästyvän. Hän kenties epäili, että tässä oli petosta, sillä äkkiä tuli koko hänen ruumiinsa näkyviin, ärsyttääkseen siten metsästäjiä käyttämään pyssyjään siinä tapauksessa, että he vielä olivat elossa. Mutta saarella ei näkynyt mitään liikettä. Pällikkö — sillä kuten Tom oli oikein arvannut, oli se itse pällikkö — kohotti nyt aivan hitaasti pyssyään, laski sen poskelleen, pani sen sitte alas ja toisti useamman kerran tätä leikkiä. Mutta valkoihaiset olivat liikkumatta, ja tämän johdosta villi päästi kaikuvan riemuhuudon ja laukasi pyssynsä

Suurenpuoleinen puunsirpale, joka oli irtautunut aivan lähellä Pedron päätä olevasta puusta, satui metsästäjää otsaan ja haavoitti häntä lievästi. Pedro pysyi kumminkin yhtä liikkumatta kuin hänen vieressään oleva pudonnut kuiva puupalanen. „Kirottu punanahka, odotappa vain, minä kyllä tulen tekemään tilin kanssasi“, siinä kaikki, mitä hän sanoi.

„Onko joku tullut haavoitetuksi?“ kysyi Tom huolissaan.

„Pieni naarmu vain, eikä mitään muuta“, vastasi Pedro.

Villi päästi uudelleen riemuhuudon ja laskeutui sitten alas puusta.

Metsästäjät vetivät syvän henkäyksen; hetki oli ollut hyvin arveluttava, joka olisi kyllä pannut heikkohermoisemmat miehet väpiseään.

Heidän petöksensä ei kuitenkaan vielä ollut täydelleen onnistunut. Intiaanit lienevät edelleenkin epäröineet, koska viimeistä laukausta seurasi juhlallinen hiljaisuus.

„He kyllä mielellään haluaisivat päänahkaamme, mutta eivät uskalla tulla niitä ottamaan“, sanoi Pedro.

„Kärsivällisyyttä“, vastasi Tom. „Intiaanit ovat kuten korppikotkat, jotka tarttuvat kuolleen ihmiseen vasta sitte, kun se on alkanut mädäntyä. Silloin vasta päättävät he siihen ryhtyä. — Mutta asettukaamme taas paikoillemme“.

Pedro oli tuskin ennättänyt silmällä ruoistoon, ennenkuin hän kuiskasi: „Nuo heittiöt tulevat“.

Nyt nähtiin todellakin yhden intiaanin hitaasti ja epäröiden astuvan alas veteen, koetellakseen siten vihollisen kärsivällisyyttä. Hänen esimerkkiään seurasi toinen intiaani, ja molemmat näyttivät yhä varovaisemmin lähestyvän rantaa. Lopuksi voi kanadalainen nähdä kymmenen samantyyppistä olentoa, joiden ilkeästi maalattuja kasvoja kuu nyt valaisi.

„Jos oikein tunnen intiaanit, niin kahlavat ne kaikki perätysten joen poikki. Ota sinä, Francois, tähdätäksesi etumaista, tähtää sinä, Pedro, keskimmäistä, viimeisestä pidän minä huolen. Se saattaa punanahoissa aikaan häiriön, ja meille on siitä se etu, että me olemme hyökkääjinä. Siitä tulee ottelu mies miestä vastaan, mutta minä uskon, että me kumpikin, sinä Pedro ja minä, huolehdimme muista. Sinä, Francois, saat tehtäväksesi mahdollisimman pian ladata pyssyjämme, niin että meillä hätätilassa on aina turvapaikka valmiina.“

VIIDES LUKU.

Intiaanit tulivat vihdoinkin vähän lähemmäksi, ja metsästäjät tunsivat etumaisen niistä Verikouraksi, joukon johtajaksi. Kiovaerit olivat nyt niin

lähellä, että Francois voi erottaa päällikön kiiluvat silmät, jotka yhtämittaa harhailivat pensaalta pensaalle, keksiäkseen vaaran oikeaan aikaan.

Nyt oli hetki tullut, jolloin Tomin käsky piti panna täytäntöön.

Mutta kun Francois oli aikeessa ampua päällikköä, kumartui tämä alas. Joko hän sitten aavisti vaaran olevan lähellä, tai antoi kuu, joka paistoi Pedron pyssynpiippuun, hänelle varoitusmerkin, mutta oli miten oli, hän katosi veden pinnan alle.

„Ampukaa!“ komensi kanadalainen.

Se intiaani, joka tuli viimeisenä, vaipui veteen kuten salaman lyömänä, molemmat toiset ponnistelivat vielä jonkun aikaa vedessä, joka vei heidät sitte mukanaan.

Tom ja Pedro olivat nopeasti heittäneet pysyvät luotaan antaakseen Francoisin ladata ne uudelleen, ja odottivat nyt paljastetuin veitsin intiaanien hyökkäystä taistellakseen heidän kanssaan mies miestä vastaan.

„Tulkaa esille, heittiöt!“ huusi kanadalainen julmalla äänellä ja ojensi koko jättiläisvartalonsa. „Astukaa vaan esiin! Vai ovatko kiovaerit muuttuneet naisiksi, koska eivät uskalla tulla noutamaan meidän päänahkojamme?“

Tähän vanhan metsästäjän pilkalliseen puheeseen ei vastattukaan mielettömällä ulvonnalla, joka samalla olisi ollut merkinä hyökkäykseen. Kolmen toverin kuolema ja päällikön katoaminen olivat saattaneet heidät kokonaan pois suunniltaan.

„Uskaltavatko punaihoiset soturit nytkeä päänahan ainoastaan vainajilta?“ lisäsi Pedro nauraen pilkallisesti. „Ovatko kiovaerit korppikotkien kaltaisia jotka syövät vain ruumiita? Astukaa esiin vain, te pelkurit sudenpenikat“.

Kun villit vihdoinkin toipuivat hämmästyksistään, kääntyivät he ympäri ja yhtäkkiä olivat he kaikki kadonneet.

„Jumalan tähden, anna heti tänne pyssyni,“ sanoi Pedro hiljaa. „Aivan lähellä saarta ui tuo veteen sukeltanut päällikkö, joka nyt puolestaan on olevinaan kuollut“.

Hän tempasi pyssyn, jonka Francois hänelle ojensi ja tähtäsi tarkasti veteen. Siellä kellui villin ruumis liikkumattomana selällään käsivartret ojennettuina ja niin selvästi näköisensä, että melkein luuli näkevänsä mustien silmien säihkyvän. Pedro tähtäsi, mutta laski uudelleen pyssyn alas, ja sillä välin ui ruumis virran mukana alaspäin hitaasti ja jäykkänä.

„Minä olen erehtynyt“, huudahti metsästäjä ivallisesti. „Valkeat miehet eivät ammu kuolleita intiaaneja, he tarvitsevat ruutinsa noita toisia punaihoisia varten“.

Villi kulki edellämäinillä tavalla virran mukana eteenpäin. Pedro tähtäsi toisen kerran keskeyttäen uudelleen ampumisen ja sitten taas toistaen saman leikin.

„Ei“ sanoi hän lopuksi, „minun täytyy kostaa tuolle konnalle“.

Laukaus pamahti ja ruumis katosi veden pinnalta.

„Miltähän sinusta tuntunee, poikani,“ hymyili Pedro.

„Oletko surmannut hänet?“ kysyi Tom.

„En, minä olen vain musertanut hänen oikean olkapäänsä“, vastasi Pedro aivan viattoman näköisenä, „tehdäkseni hänet yhtä levottomaksi kuin hän kerran teki minut. Jos olisin hänet tappanut, ei hän enää tuossa uisi“.

„Parempi olisi ollut, että olisit tappanut hänet“, sanoi vanha metsästäjä suuttuneena. „Miten voimme nyt selviytyä? Minä olin toivonut, että pääsisimme näistä hornan hengistä mies miestä vastaan taistellen, mutta nyt pitää alkaa taas uudelleen alusta pitäin, sillä veden yli emme voi mennä ja hyökätä heidän kimppuunsa.“

„Niin, minulla on asiasta oma erityinen mielipiteeni“, sanoi Pedro istuutuen samalla toverinsa viereen. „Kuusi punaihoista olemme saattaneet sen suuren liengen metsästysmaille, neljätoista on siis vielä elossa, vaikkakin ainoastaan kymmenen on ollut näkyvissä. Uskallan lyödä vetoa, että päällikkö on lähettänyt muutamia niistä hankimaan apua. Meillä on siis ainoastaan kaksi mahdollisuutta: joko heti paeta tai jäädä tänne“.

„Sinä olet oikeassa“, vastasi kanadalainen hiljaa. „Niin, jos meitä olisi vain kaksi, puolustaisin minä ehdottomasti pakoa. Kiovaerit tosin hevosineen saavuttaisivat meidät pian, mutta me kahden selviytyisimme pian heistä“.

„Kaikissa tapauksissa olisi se parempi kuin jäädä tänne, kuten ketut luolaansa, josta ne savun avulla karkoitetaan“.

„Aivan oikein“, vastasi Tom, „mutta meillähän on vielä fuo onneton kullansetsijä, jota emme voi jättää tänne, kun kerran niin suuren vaaran uhalla olemme hänet pelastaneet“.

Pedro oli sillä välin ottanut esiin nahkalaukustaan vähän ruokaa, kuivaa lihaa ja karkeata maissileipää. Aterioidessa käänsi Pedro useamman kerran korvansa joelle päin kuunnellen tarkkaan.

„Minusta tuntuu ikäänkuin kuulisin jonkun loiskivan vedessä“, sanoi hän hiljaa. „Virran loiskunaa se ei ole, eikä siellä myöskään voi olla puhveleita, sillä tähän aikaan päivästä ne eivät tule tänne janoaan sammuttamaan“.

Näin sanoen nousi hän ylös ja astui saaren toisesta päästä toiseen tarkastellakseen virtaa kummallekin suunnalle. Ohuet sumupilvet, jotka nousivat vedestä, estivät häntä näkemästä kauemaksi“.

„Minä en näe muuta kuin paksuja pilviä“ sanoi Pedro suuttuneena.

Äskeinen epäselvä ääni vaikenä ja sitten valitsi vain syvin hiljaisuus saarella.

Mutta äkisti lopetti joen molemmilta puolilta kuuluva kova ulvonta tämän hiljaisuuden. Metsästäjät säikähtyivät ja katselivat hämmästyneinä toisiaan.

Mitä tämä merkitsi, ei ollut heidän vaikea arvata.

Tästä hetkestä alkaen ei pakoa ollut ajattelimistakan. Intiaanit olivat miehittäneet joen mo-

lemmat rannat ja kummaltakin puolelta ympäröineet tuon pienen saaren.

„Nyt juuri voi kuukin laskea“, sanoi Pedro rai-vostuneena puristaen nyrkkiään. „Mitä hyötyä meillä on siitä, ja kuka tietää, kuinka monta vihollista meillä on ympärillämme?“

„Tästä tulee oikea riemunpäivä noille puna-ihoisille, kun ne saavat kolme kunniallista valkeaa metsästäjää kynsiinsä,“ jatkoi Pedro hetkisen vai-tiolon jälkeen. „Mutta minä sanon noille koirille vasten naamaa, mitä he ovat ja minkälaisina minä heitä pidän. Kenties he silloin tekevät asiasta lyhyen lopun“.

„Et kai sinä tahtone tehdä kuten intiaanit“, puuttui puheesen Tom, „jotka virittävät kuolinlau-lunsa eivätkä voi olla ylistämättä urotöitään silloin-kaan, kun ovat jo sidottuina kidutuspylvääseen“.

„Ja miksi ei, sehän ei ole tyhmää menettelyä, helpompi on kuolla sankarina, jos muistelee, että on elänyt kunnan miehenä“.

„Ajatelkaa ennemmin kuolemaamme kristi-tyin lailla“.

Metsästäjien keskustelu loppui pian ja kukin vaipui omiin ajatuksiinsa.

Kaukaa kuului laukauksen kuminaa heidän korviinsa. He kuuntelivat ja pian oli heillä sel-villä, että tuo yhtämittäinen ammunta voi kuulua vain kullanetsijäin leiristä, johon intiaanit olivat hyökänneet.

Tähän kaukaa kuuluvaan jylinään sekaantui vastaiselta rannalta kuuluva ääni, jonka metsästä-jät heti tunsivat.

„Aukaiskoot nyt valkonaamat korvansa“, kuultiin puhujan huutavan. Puhuja oli Werikoura, sama päällikkö, jonka olkapään Pedro oli musertanut. Hänen oli onnistunut saapua rannalle ja hän antoi nyt kahden sotilaansa kantaa itsensä takaisin alas joelle.

„Miksi pitää valkoihoisten avata korvansa?“ huusi Pedro veden yli. „Valkoihoiset miehet halveksivat kiovaeripäällikön lupauksia ja nauravat hänen uhkauksilleen“.

„Minä kuulen sen“, alkoi intiaani taas. „Valkoihoiset ovat ja heidän täytyy olla urhoollisia. Etelän valkoihoisten miesten kimppuun on nyt hyökätty, mikseivät metsästäjätkin ryhdy heitä vastaan“.

„Koska jalopeura ei pyydystä saalistaan yhdessä sakaalin kanssa, koska sakaalit vain osavat ulvoa silloin, kun jalopeura on atrioimassa“.

„Valkonaamaiset menettelevät kuten voitettu intiaani, joka nauraa voittajilleen“, vastasi päällikkö. „Kotka nauraa kyllä Irvihampaan herjausanoille, joka matkii kaikkia ääniä. Werikoura ei puhu Irvihampaalle“.

„Mitä sinä tahdot minusta, päällikkö?“ lausui silloin kanadalainen.

„Werikouran pitää kuulla kun etelän suuri soturi rukoilee henkensä puolesta“, vastasi päällikkö. „Lumivuoren kotka tulkoon joen yli, ja minä vannon soturikunniani ja isäini luiden kautta, ettei hänelle mitään pahaa ole tapahtuva. Mutta noiden kolmen muun on kuoltava“.

Tom ei katsonut maksavan vaivaa vastata tähän esitykseen ja itse asiassa oli tämä paljon häpeällisempää kuin ehdotus yhtyä intiaaneihin kullanetsijöitä vastaan. Hänen äänettömyytensä ymmärsi päällikkö aivan hyvin, sillä kun hän oli hetkisen odottanut vastausta, hän jatkoi:

„Valkonaamat kuulevat nyt päällikön äänen viimeisen kerran ennen kuolinhetkeään. Minun sotilaani ympäröivät nyt sekä joen että tuon pieneen saaren joka taholta. Paljon on vuotanut intiaanien verta, se pitää kostaa; valkoihoisten veren täytyy myöskin vuotaa. Punaihoisella miehellä on kumminkin kärsivällisyyttä odottaa. Hän tahtoo nähdä valkoihoisten veren valuvan vasta silloin, kun se kauhusta on jähmettynyt ja nälästä vähentynyt. Hän tahtoo saada valkoihoiset elävinä. Kun hän näkee ne edessään, ei satureina, vaan nälkiintyneinä koirina, — silloin hän tutkii, mitä valkoisella miehellä on sisässään, miten pelko ja puute on heitä jäytännyt. Heidän nahastaan tekee hän satulan sotahevoselleen ja heidän päänahkansa hän kuivaa majassaan. Sotilaani vartioivat saarta neljätoista päivää ja neljätoista yötä, ja valkonaamaiset kesyttyvät sillä aikaa“.

Tämän kauhean uhkauksen jälkeen katosi intiaani puiden taakse eikä häntä enää kuulunut eikä näkynyt.

Kuu oli sillä välin laskeunut ja kaukaa kuuluva pyssyjen pauke vaiennut. Hiljaisuus ja pimeys sallivat kolmen metsästäjän vielä lähemmin nähdä, kuinka helppoa heille olisi ollut ennen

intiaanien apujoukkojen tuloa päästä vastaiselle joen rannalle siinäkin tapauksessa, että heidän olisi ollut pakko kantaa käsivarsillaan tuo päänahaton kullanetsijä.

„Meillä on siis vielä neljätoista päivää odotusaikaa“, sanoi Pedro, joka ensiksi keskeytti vaitiolon. „Mutta mitäpä hyötyä meillä on tuosta intiaanien kunniavahdista, ellei meillä ole mitään syötävää. Kunniani kautta, minä luulen, ettei meillä ole muuta ajanvietettä kuin kalojen pyynti“.

Kanadalainen ei vastannut toverinsa pilapuheeseen, vaan sanoi: „Käyttäkäämme hyödyksemme nämä muutamat tunnit ennenkuin päivä valkenee“.

„Mitenkä sitten?“ kysyi Pedro.

„Pakenemalla tai jollakin muulla tavalla“.

„Emmekö voi koettaa pelastautua uimalla? Yö on nyt aivan pimeä. Kun intiaanit eivät näe meitä kun jokeen astumme, antavat ne meidän paeta. Koetellakseni heidän valppauttaan, teen minä kokeen“.

Kanadalainen taittoi oksaisen puolen puunrungosta, joka oli jokseenkin ihmisruumiin näköinen ja pani sen varovasti veden pinnalle. Puu uiskenteli hitaasti virran mukana.

Kolme metsästäjää seurasi vaitiollen ja jännityksissään puupalan liikkeitä. Sitten vasta kun se oli kadonnut sumuun ja pimeyteen alkoi Tom taas puhua.

„Te näette nyt“, sanoi hän, „että varovainen uimari voi lipua virran mukana yhtä huomaa-

matka kuin tämä puunoksa; ei yhtään intiaania ole ollut näkyvissä“.

„Aivan oikein“, vastasi Pedro, „mutta kuka voi mennä takuusen siitä, ettei intiaani voi tehdä eroa ihmisen ja puunkappaleen välillä? Ja sitäpaitsi on joukossamme yksi sellainen, joka ei voi uida“.

Vanhan metsästäjän kasvot synkistyivät uudelleen. „Niin“, sanoi hän, „kurjasti menettelisimme, semmoinen teko saattaisi meidät onnettomuuteen“.

Mutta, myöskin toivo pelastua uimalla raukesi äkkiä, sillä mahtavat nuotiotulet, jotka viholliset olivat sytyttäneet molemmille puolin jokea, loivat punertavan valonsa veden pinnalle valaisten jokea hyvin kauas. Ellei näitä nuotiotulia olisi ollut olisi voinut luulla, ettei rannoilla ollut yhtään ihmistä. Ei ainoatakaan intiaania näkynyt, ei yksikään ihmisääni häirinnyt yön hiljaisuutta.

Joesta nouseva sumu sakeni sakenemistaan ja ympäröi lopuksi koko pienen saaren. Rannat näyttivät loittonevan yhä kauemmas, kunnes ne lopulta kokonaan katosivat. Ainoastaan tulet välkyivät vielä heikosti, ja puiden rungot näyttivät suunnattomilta varjokuvilta.

KUUDES LUKU.

Tom ja Pedro tiesivät, kuinka tavattoman itsepintaisia intiaanit ovat. Sentähden ei heillä

ollut vähääkään toivoa, että ne väsyisivät hyödyttömään piiritykseen tai että Werikoura käskisi soturiensa hyökätä vihollisten päälle ja hävittää ja tappaa heidät pikaisessa, murhaavassa otte- lussa.

Punertava valo tunkeutui vähitellen joen yli leijailevan sumupeitteen läpi ja näytti yhä lähenevän, tehden seudun valoisammaksi ja valoisam- maksi ikäänkuin olisi ollut tulipalo lähellä.

Pitkäaikainen oleskelu aarniometsissä ja aroilla oli tutustuttanut molemmat metsästäjät niin tar- koin sen vaaroihin, että he heti arvasivat syyn tähän kummalliseen loisteeseen.

„Minä huomaan, mitä intiaanit aikovat, aivan kuin he olisivat sanoneet minulle sen edeltä kä- sin“, sanoi kanadalainen. „Sinä puhuit vastikään ketuista, jotka savulla tukahdutetaan luolaansa. Se juttu voi muuttua nyt todeksi; nuo heittiöt aikovat polttaa meidät omaan pesäämme“.

Kanadalaisen puhe näyttäytyikin pian todeksi, sillä ei viipynyt pitkää aikaa, ennenkuin loimuava liekki joella uiskentelevasta nuotiotulesta punasi pienen saaren ruoiston ja pajupensaikon.

„Mimmoisia koiriä! Sehän on kaikkien taiteen sääntöjen mukaisesti kokoonpantu tulensytytin!“ huudahti Pedro. „Sen avulla tahtovat ne sytyt- tää sauremme tuleen“.

„Aivan oikein“, vastasi kanadalainen, „tuli on vaarallinen vihollinen“.

Intiaanien laatima tulensytytin läheni lähene- mistään hiljaa, mutta varmasti Metsästäjät voi-

vat selvään eroittaa pihkaisten puiden räiskeen, ja mustien savupilvien leijaillessa yläilmoissa oli saari ja joen rannat niin kirkkaasti valaistu, että voi selvään eroittaa joka esineen. Saaren puolustajia ei kuitenkaan näkynyt, he makasivat piiloutuneina puunrunkojen alla.

„Siitä saat, intiaanilurjus“, sihisi äkkiä Pedro. „Sinä et ainakaan voi kotikylässäsi kertoa kunniallisen kristityn viimeisestä kuolonkamppauksesta“.

Näin sanoen työnsi hän pyssynsä piipun ruoiston läpi, ja samassa luuhistui intiaanisoturi vastaisella rannalla maahan.

„Hyödytön kosto“, sanoi Tom nähdessään vihollisen kaatuvan.

Ikäänkuin kiovaerit olisivat halveksineet voitettun vihollisen luoteja, vallitsi rannalla edelleenkin kolkko hiljaisuus eikä ainoatakaan ulvahdusta seurannut kuolevan soturin viimeistä huokausta.

„Hiisi vieköön!“ huusi Pedro raivosta mieltömänä. „Kuta useampia noita lurjuksia voin lähettää edelläni paremmille metsästysmaille, sitä levollisemmalla mielellä kuolen“.

Ladaten uudelleen pyssynsä, etsi hänen silmänsä kaikkialla molemmilta rannoilta kostonsa uhria.

Sillä välin katseli Tom lakkaamatta tulen sytyttäjää, joka, jos se tarttuisi kiinni pieneen saareen, ehdottomasti sytyttäisi sen tuleen. Hän teki sentähden rohkean päätöksen koettaen hajottaa tuota sytyttävää lauttaa ennenkuin se tulisi

saaren rantaan, jonka kautta vaara olisi saatu vältetyksi. Mutta samassa kun hän seiväs käsissä varustautui hajoittamaan tulensyöttäjän ruohosta tehtyä pohjaa, suhisi luotisade hänen ympärillään, niin että hänen täytyi luopua aikeistaan.

„Nuo lurjukset tahtovat saada meidät elävinä käsiinsä“, sanoi hän hiljaa, „mutta me emme vielä ole heidän kynsissään“. Ja samassa syöksyi hän salaman nopeudella veteen ja katosi toveriensa näkyvistä.

Ennenkuin Pedro ja Francois aavistivat, mitä kanadalainen aikoi tehdä, oli tämä sukeltaen veden alla tarttunut jättiläiskäsivarsillaan kiinni palavaan puunrunkoon ja kääntänyt sen ympäri. Jo minuutin kuluttua oli tuli sammunut poristen kovasti vedessä, ja joella sekä saarella vallitsi taas täydellinen pimeys.

„Ulvokaa nyt niin paljon kuin haluttaa“, sanoi hän pudistellen itseään kuten villakoira, „ette vielä ole meitä saaneet. Mutta näinköhän meille aina käy yhtä onnellisesti?“

Niin — kuinka monesta vaarasta heidän vielä pitikään suoriutua! Kukapa voi edeltäkäsinkin arvata niitä juonia, joita intiaanit yhä uudelleen keksivät heitä varten!

Äkkiä hyppäsi Pedro korkealle ylös samalla päästäen huudahtuksen — tällä kertaa ilonhuudahtuksen.

„Tom ja Francois, me olemme pelastetut“, huudahti hän. „Me olemme pelastetut, minä vakuutan sen teille“.

„Pelastetutko!“ toisti vanha metsästäjä ilosta vapisevalla äänellä. „Puhu, Pedro, mutta pian!“

„No kuulkaa sitten minua“, jatkoi Pedro. „Josilloin kun me katkoimme suojaksemme tarpeellisia puunrunkoja ja oksia, ihmetytti minua, että tämä pieni saari kiikkui sinne tänne, ja vielä enemmän se vaappui nyt, kun sinä voimakkaalla hyppäyksellä syöksyit veteen. Minä luulen, että koko laitos pyörähtäisi ympäri. Nyt ajattelin hetkisen, että tekisimme lautan näistä puunrungoista, joiden päällä seisomme. Me kolmen kesken voisimme kenties käsivoimin irroittaa juuriltaan tämän pienen saaren. Sumu on sakea, yö pimeä, ja aamulla päivän koittaissa — —“

„Voisimme olla jo kaukana täältä“, lisäsi Tom. „Ryhtykäämme toimeen! Hiukan koleahko tuuli ennustaa uuden päivän lähenemistä, eikä meillä ole liikaa aikaa hukattavissa“.

Kanadalainen nousi ylös.

„Mitä sinä aijot tehdä?“ kysyi Francois. „Emmekö me kaikki kolme yhdistä voimiamme, kuten Pedro on ehdottanut, ja irroita saarta?“

„Kyllä, ilman epäilystä, poikaseni. Mutta jos me kukin ponnistamme voimamme, on koko saari vaarassa mennä kappaleiksi, ja se olisi suurin onnettomuus, joka meitä voisi kohdata. Meidän pelastuksemme riippuu siitä, että voimme irroittaa saaren senmoisenaan, jommoiseksi luonto on sen muodostanut. Minä tahdon tehdä yksin kokeen. Saari on luultavasti tarttunut kiinni pohjaan juurtuneeseen suureen juureen tai vahvaan

oksaan. Aikojen kuluessa on vesi kentiesi uurtanut näitä juuria ja oksia, ja siitä juuri tahdon tulla vakuutetuksi“.

Samalla yölinnun kauhea huuto keskeytti keskustelun.

Valittava ääni, joka niin äkkiä häiritsi yön hiljaisuutta, oli Tomista paha enne.

„Pöllön kirkuna tämmöisessä tapauksessa ei ennusta mitään hyvää“, lausui ennakkoluuloinen metsästäjä jokseenkin huolestuneena.

„Hullutuksia“. puuttui puheesen Tom, „ja sinä annat niin helposti pettää itsesi! Intiaanilainen vah-tisoturihan vain antaa merkin. Ne tahtovat joko kiinnittää toveriensa huomion meihin tai vain näyttää, että he ovat valppaina. Kenties voi se myös olla jonkunlainen kuolinlaulu, jolla puna-ihoiset tahtovat hauskuuttaa aikaamme.“

Tämä vanhan metsästäjän aavistus toteutui pian, sillä sama ääni kuului nyt toiselta rannalta milloin ilkkuvana, milloin valittavana.

„Minua haluttaisi karjaista noille heittiöille tiikerin tavoin, sillä tiikereitä he ovat“, sanoi Pedro suuttuneena.

„Ole mielummin vaiti“ sanoi kanadalainen, „sillä sitenhän ilmaisisit heille suunnan, missä me olemme. Nuo konnat eivät ole täysin selvillä siitä, ja se on meille eduksi“.

Näin sanoen astui Tom äänettä ja varovasti veteen, joka ulottui häntä vain olkapäihin saakka ja kulki ympäri koko saaren; silloin tällöin katosi hän joko osaksi tai kokonaan vedenpinnan alle, sillä hän koetteli käsivarsillaan kaikkia reunoja

tullakseen vakuutetuksi, että saari oli juurtunut kiinni.

Tämä tutkistelu antoi suotuisan tuloksen. Ruoisto ja pajupensaikko olivat juurtuneet siihen lietteesen eli mutaan, joka vuosien vierieissä oli kerääntynyt puunrunkojen väliin. Syvemmillä virtasi vesi vapaasti. Saaren kiinnityspaikan täytyi siis olla keskellä. Siitäkin saivat metsästäjämme kohta varman tiedon, sillä kun Tom oli hetkisen levähtänyt, laskeutui hän uudelleen veteen ja sukelsi aivan saaren alle. Melkein hengetönnä ilmestyi hän taas takaisin ja kertoi, että saari oli, kuten laiva ankkurissa, kiinni yhdellä ainoalla juurella, joka oli juurtunut joen pohjaan.

„Ja mitä nyt on tehtävä?“ kysyi Francois.

„Niin, ankkuri pitää nostaa ylös“, vastasi jättiläinen, „sitten pääsee laiva liikkeelle“.

Muutaman minuutin perästä, jotka kanadalainen oli tarvinnut hengähtääkseen, sukelsi hän vielä kerran veteen. Yhtäkkiä vapisi koko lauttalaitos aivan samoin kuin laiva hyökyaallokossa; saarella olevat metsästäjät tunsivat siitä, miten tavattomia ponnistuksia heidän toverinsa vedessä sai tehdä. Kumean jysähdyksen jälkeen, joka muistutti laivan ajamista kalliolle, näkyi Tom taas vedenpinnalla, jonka jälkeen hän yhdellä hyppäyksellä oli saarella. Ja kas! — lautta alkoi hitaasti kääntyä ympäri ja aivan hiljaa lipua virran mukana.

SEITSEMÄS LUKU.

„Jumalan kiitos!“ huudahti vanha metsästäjä; „ainoa ja viimeinen este, joka pidätti meitä tässä, on poistettu, ja nyt olemme päässeet irti.“

Virran mukana alkoi pieni saari todellakin kulkea eteenpäin.

„Kohtalomme on Jumalan käsissä“; jatkoi Tom, „jos saari pysyy eheänä virranuomassa, pääsemme me pian pimeään suojassa intiaanien alueelta. Oi, Jumalani; vielä muutama tunti pimeää ja me olemme pelastetut!“

Kolme metsästäjää uivalla lautallaan olivat ääneti, sillä pienintäkin ääntä piti välttää, etteivät intiaanien vahtisoturit huomaisi, mitä joella tapahtui.

Kuten merimiehet laivalla, josta tuuli on irroitannut mastot ja peräsimen niin että se ajautuu karia kohti, jolla se empimättä pirstoutuu, seurasivat nuo kolme metsästäjää lautan epävarmaa kulkua.

Yötuuli suhisi pajupensaissa ja ruokojen latvoissa, ja tutkivin silmin koettivat metsästäjät katsoa sumun läpi, sillä mitään muuta ei heillä ollut pelättävänä kuin että ajautuvat jommallekummalle rannalle. Nyt lakkasi taas tuulemasta, pelättyä rantaa ei näkynyt, vaan yltympäri valitsi niin sakea sumu, ettei edes rannalla olevia puitakaan näkynyt.

„Rohkeutta edelleenkin!“ sanoi Pedro „Niin

kauan kuin emme vilahdukseltakaan näe rantaa, on se merkinä että olemme oikealla tiellä. Mutta — mikä raivoisa ulvonta kaikuu aamulla pitkin joen rantoja, kun intiaanit päivän sarastaessa eivät löydä jälkiäkään meistä eikä saaresta!“

Yhtäkkiä katkaisi Pedro puheensa ja katseli huolestuneena rantaa kohti, josta hän keskellä sumupilveä luuli selvään erottavansa puiden haamut. Syrjästä näkyi myöskin heikko valo, joka yhä kirkastui, niin että metsästäjät pian huomasivat puiden varjoja, jotka joka hetki selvenivät, ja lopuksi eivät he ollenkaan epäilleet, että he todellakin ajautuivat rantaa kohti. Tom ja Pedro katsoivat toisiinsa huolestuneina.

Merkkien avulla huomautti kanadalainen tovereitaan, että he hiljaa ja varovasti kyyristyisivät alas ja painautuisivat puunrunkoja vasten, niin ettei heidän ruumistaan yhtään näkyisi. Niin tehtiinkin, mutta kaikki tähystelivät kuitenkin yhä lähestyvää ja uhkaavaa vaarapaikkaa.

Nyt voivat he selvään erottaa ei ainoastaan rannalla olevat puunrungot, vaan myöskin niiden keskellä intiaanihaamun, joka täydessä sotavaruksessa seisoj liikkumattomana pienen nuotiotulen ääressä.

He näkivät nyt selvään, että villi soturi todellakin seisoj heidän edessään ja jopa kerran näytti, kuin hän olisi huomannut jotain epäiltävää joella, sillä hän nosti kätensä silmien eteen voidakseen nähdä paremmin ja samalla hän kumartui kauas eteenpäin.

„Näinköhän tuo heittiö epäilee jotakin“, kuiskasi kanadalainen Pedrolle.

„Ellei pyssy saisi aikaan suurempaa ääntä kuin nuoli, olisin minä jo aikoja sitte saattanut tuon lurjuksen intiaanien autuaille metsästysmaille“, mutisi Pedro kiukuissaan.

Intiaani näytti todellakin epäilevän jotakin, sillä hän työnsi pitkän keihäänsä maahan, lähti pois nuotiotulen luota ja riensi rannalle.

Kun metsästäjät eivät enää voineet seurata kiovaerin liikkeitä, suureni heidän jännityksensä entistä enemmän; — pieninkin ääni olisi ilmaissut heidät.

Valittava huuto, jonka kautta vahtisoturit toinen toisilleen ilmoittivat asemastaan, pani metsästäjät vapisemaan.

Parin minuutin kuluttua palasi soturi takaisin vartiopaikkaansa nuotiotulen ääreen, ja metsästäjät hengittivät hiukan helpommin. Saari kulki edelleenkin yhä lähemmäksi rantaa.

„Tom“, kuiskasi Pedro toverilleen, „jos se edelleenkin kulkee samaan suuntaan, niin joudumme tekemisiin vahtisoturin kanssa. Jos me voisimme vain oksan avulla hiukan ohjata lautaa, niin olisi helppo muuttaa sen suuntaa“.

„Siihen olemme kumminkin pakotetut ryhtymään“, vastasi kanadalainen, „ja se on joka tapauksessa toki parempi kuin suoraa päätä syöksyä vihollistemme kynsiin. Mutta katsokaammepa ensin, kulettaako virta meitä todellakin rannalle. Jos siten on asianlaita, niin emme saa epäröidä kauemmin“.

Samalla hän otti kuivan puupalan ja viskasi sen jokeen. Hetkisen kierteli puupala paikoillaan ja sitten alkoi se kulkea joen keskustaa kohti. Suurimmalla jännityksellä oli metsästäjä seurannut tämän pienen puupalan kulkua, nyt hän kääntyi toveriensä puoleen ja kuiskasi: "virta kulettaa meitä taas keskelle jokea".

Virta teki käännöksen aivan lähellä rantaa, ja heti kohta alkoi uiva saari kulkea joen keskustaa pitkin.

Hitaasti kului tunti täynnä pelkoa ja toivoa, ja tulet intiaanien leirissä häipyivät vähitellen.

Kun raitis aamutuuli, tuo auringonnousun ennustaja alkoi puhaltaa ja haihduttaa sumua, olivat he loitonneet kauas pienen saaren alkuperäiseltä paikalta ja olivat nyt turvassa.

Mutta kauhistuttavaa oli Verikouran raivo. Huolimatta musertuneesta olkapäästään, joka sai aikaan sanomattomia kipuja, ei hän ollut väistynyt paikaltaan. Jo yön kuluessa oli sanansaattaja saapunut tuoden sen tiedon, että hyökkäys kulanetsijain leiriä vastaan oli mennyt myttyyn, että monta soturia ja joukon johtaja oli kuollut, ja että hänen heimonsa nyt vaati häntä tulemaan joukkoja johtamaan. Mutta Verikoura ei ollut tahtonut ryhtyä tähän kunniakkaaseen toimeen, ennenkuin olisi verisesti kostanut noille kolmelle metsästäjälle. Ja nyt — kun aamutuuli oli haihduttanut sumun, eivät ainoastaan hänen pelottavat vihollisensa olleet poissa, vaan myöskin tuo pieni saari oli kadonnut, ja vaikka hän tuntimää-

riä antoi etsiä tarkoin molemmat rannat, ei heistä nähty ainoatakaan jälkeä.

Francoisista tahdomme vain lisätä, että hän suurella innolla antautui seikkailurikkaasen metsästäjäelämään, että hän monta vuotta metsästeli yhdessä vanhojen toveriensa kanssa ja hänestä itsestään tuli mainio metsämies sekä villien puna-
ihoisten suuresti pelätty vihollinen.

❖ Seikkailu-Kirjoja ❖

allekirjoittaneen kustannuksella:

- N:o 1. Sioux-intiaanien kyn-
sissä . . . . . Hinta 60 p.
- N:o 2. Punasydän eli metsien
kummitus . . . . . ” 60 p.
- N:o 3. Musta naamio . . . . . ” 75 p.
- N:o 4. Kapteeni Brant . . . . . ” 75 p.
- N:o 5. Merirosvojen aarre . . . . . ” 75 p.
- N:o 6. Kuolemaan tuomittu . . . . . ” 75 p.

Alfred Lagerbom.

Hinta 75 penniä.